

Afstemning

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 245:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed m.v. (TV 2).

(Fremsat 23/4 86. Første behandling 29/4 86. Betænkning 23/5 86).

Der var stillet 24 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Tastesen (S):

Af betænkningen fra kulturudvalget vil kunne læses, at alle partier, der er repræsenteret i folketingets kulturudvalg, ønsker, at vi i Danmark skal have et TV 2. I socialdemokratiet mener vi, at det er en kulturpolitisk nødvendighed i en mediesituation med stærkt øget udenlandsk TV-tilbud til den danske befolkning, at vi får dette TV 2.

Vi beklager derfor stærkt, at regeringspartierne har gjort TV 2 til et kommercielt prestigeprojekt, hvor det vigtigste synes at være indførelsen af reklame-TV. Men vi beklager især, at flertallet i det radikale venstres folketingsgruppe har opgivet tanken om det brede

forlig og med sit forslag har åbnet døren til TV-reklamens indtog på de danske stationer.

Vi ønsker ikke reklame i TV, fordi vi ved, at penge, direkte eller indirekte, vil få indflydelse på program og indhold, men også fordi presset på økonomien, som jo efter forslaget slet ikke kan nå sammen, vil tvinge reklamen tættere på programmerne og til sidst vel nok ind i programmerne, som vi kender det fra Finland og USA.

Vi ønsker ikke reklame i TV, fordi vi i socialdemokratiet har en kulturel holdning til TV-mediet. Vi er enige med medieforskeren Birgitte Tufte, når hun til kulturudvalget skriver, at der gennem TV-reklame sker en opdragelse til en forbrugerorienteret livsstil, som bl.a. omfatter et øget pres på lavindkomstfamilierne. Der er for os heller ingen tvivl om, at reklamen retter sig imod de let-påvirkelige, især børnene, der påvirkes til en uvirkelig drømmeverden, som forældrene ikke kan leve op til.

Kort sagt, vi vil ikke medvirke til indførelse af fattigdomskultur i Danmark. TV-mediet skal i stedet for genspejle det virkelige liv i Danmark, men det forhindrer ikke, at der også skal være plads til sport og anden form for god underholdning.

Jeg vil derfor opfordre folketingets medlemmer til at stemme for reklamefinansieringens bortfald. Vi vil så have mulighed for mellem anden og tredje behandling at forhandle os frem til en alternativ finansiering og dermed opnå et bredt TV 2-forlig.

Socialdemokratiet har sammen med SF stillet en række ændringsforslag ud over reklamefinansieringens bortfald. Vi mener, at kulturministeren lægger op til en alt for stærk politisk styring af et kommende TV 2. Han gør sig selv til et enevældigt magtmeneske; selv om kulturministeren lover os politiske konsultationer, før afgørelsen skal træffes, vil det være det samme som at købe katten i sækken.

Vi er derfor mere tilbøjelige til at overlade bestyrelsesvalget til det bredere programråd, som jo skal oprettes, og vi skal her henvise til den henvendelse, vi har fået fra Danske Lytteres og Fjernseeres Fællesforbund. Vi har stillet ændringsforslag herom og venter til slutning fra alle de folketingsmedlemmer, der ikke går ind for en stram politisk styring.

Ved oprettelsen af et TV 2 er det klart, at der skal være et godt forhold til Danmarks

[Tastesen]

Radio. Det opnår man ikke ved at diktere, at der skal ydes bidrag til TV 2, eller ved at diktere, at sendemaster stilles til rådighed. Der må fornuftigvis en forhandling til.

Så langt blev vi enige med regeringen efter radiatorådets indgriben, men hvis forhandlingen ikke giver noget resultat, må Danmarks Radios suverænitet respekteres, og derfor har vi stillet ændringsforslag om, at kulturministeren ikke skal have bemyndigelse til at diktere Danmarks Radio sin vilje.

Regeringen har ikke villet fremme sit forslag om lokal radio- og fjernsynsvirksomhed, lovforslag nr. L 168, og vi ved jo alle, at det skyldes uenighed mellem regeringspartierne og det radikale venstre. Vi mener i socialdemokratiet, at der er nogle problemer, der er så påtrængende, at de ikke kan vente til den 1. oktober 1987, når forsøgsloven udløber.

Vi har derfor stillet 3 ændringsforslag, som vi i det mindste tror at det radikale venstre vil stemme ja til, fordi det har noget at gøre med, at vi skal sikre et kulturpolitisk velafbalanceret medietilbud ude i de lokale samfund. Forslagene drejer sig om brugerindflydelse, mindretalsbeskyttelse, prioritering af lokal-TV i medieudbuddet og økonomisk støtte til nærradiostationer. Forslaget om økonomisk støtte er udformet således, at først og fremmest græsrodsbevægelser og de lokale radioer, der ikke har stor kapital i ryggen, får mulighed for at overleve.

For at kulturudvalget kan vurdere lovforslaget, som det kommer til at se ud efter andenbehandlingen, skal jeg allerede nu anmode om, at forslaget går tilbage til kulturudvalget.

Flemming Jensen (KF):

Ved en tidligere debat i dag sagde hr. Camre, at når forhandlingerne i folketinget ofte var så kedsommelige, hang det sammen med, at man altid kunne forudse, hvad der skete. Her har vi i hvert fald i dag et brud på reglen, tror jeg nok.

Må jeg så i øvrigt sige, at vedrørende de ændringsforslag, der er stillet, skal jeg blot meddele, at vi kan støtte de af ministeren stillede. Vi vil gerne under nr. 7 understrege ministerens kommentar, hvori det siges, at der forud for udpegning af bestyrelserne skal ske en rimelig bred accept, og jeg må erkende, at vi hører ikke til dem, der opfatter mi-

nisteren som et enevældigt magtmenneske. Det ville folketinget formentlig også nok forhindre, hvis det kom på tale.

Så vil vi gerne understrege ministerens præcisering af, at programrådet helt naturligt kan være forum for en drøftelse af enkelte udsendelser og enkelte programmer, og at ministeren har oplyst, at der ved udpegning af medlemmer til TV 2s centrale bestyrelse bliver tilstræbt en ligelig repræsentation af kvinder og mænd.

Nu har vi diskuteret år ud og år ind, hvordan vi skaffede en kvalificeret med- eller modspiller til Danmarks Radio, og for os er der ingen tvivl om, at det her vil have betydning, at regeringspartierne og det radikale venstre også har haft øjnene åbne for betydningen af, hvor placeringen rent geografisk af TV 2 bør være.

Socialdemokratiet og SF citerer i deres betænkningsbidrag skuespilleren Søren Thomsen, der i Politiken den 18. maj i år skriver, at de, som bliver kommercielt styrket af en sådan kanal, er – jeg citerer: »... de store firmaer, de rige, monopolerne«.

Det kan da godt være, at han kunne have haft nogen ret i et sådant synspunkt, før TV-konkurrencen satte ind – måske. I dag er det efter min opfattelse at lukke øjnene for virkeligheden. Reklamerne er her, og jeg skal indrømme, at jeg begræder det i hvert fald ikke. Men tror man, det ville blive lettere for de mindre firmaer, om de kun var henvist til at konkurrere med de store på udenlandske kanaler? Tror man ikke, at en sådan konkurrence, som det er påpeget ofte fra dele af fagbevægelsen, ville betyde eller kunne betyde – for nu at være forsigtig – tab af danske arbejdspladser? Argumentet med, at TV 2 skulle blive afhængigt af kommercielle interesser, holder ikke med de skodder, der er sat ind i opbygningen.

Fremskridtspartiet har stillet et – det må vi erkende – meget klart ændringsforslag. Det lyder: »TV 2 finansieres ved reklamering«. Det er et forslag, der er til at forstå, og som vil virke tiltalende mange steder måske også uden for partiets rækker, men det er også et alt-eller-intet-forslag, som desværre – eller heldigvis, som man nu ser på det – er dømt til at blive til intet. Der kan selvfølgelig være situationer, hvor det er rigtigt at hæve fanen højt, men efter vores opfattelse er man nu dér, hvor vi skal have resultater og resultater,

[Flemming Jensen]

der fører i en retning, vi bryder os om. Det er muligt, det ikke betyder så meget for fremskridtspartiet, men jeg synes dog, vi skal slå fast, at falder dette lovforslag, så går der meget lang tid, før vi får det monopolbrud, som næsten alle ønsker. Jeg tror det ikke, men det kunne teoretisk ske på et tidspunkt, hvor vi havde en regering sammensat af socialdemokratiet og SF – i de måneder, den nu måtte kunne holde. Er det så ikke risikabelt ud fra fremskridtspartiets holdning at lade disse partier tegne fremtidens TV?

Man taler om en kraftig licensstigning. Det er jo ikke rigtigt. Men i øvrigt er det en kendsgerning, at et TV baseret alene på licens og på offentlige midler, som andre har foreslået det, vil blive langt mere kostbart for den enkelte.

Det tredje argument er, at man har kaldt lovforslaget politisk styret, at ministeren skulle have fået for stor magt. Det var enevoldsherskeren fra før. Jeg må her, som også ministeren har gjort det ved andre lejligheder, henvise til forholdene i England, hvor ministeren har samme indflydelse, hvor såvel BBC som de konkurrerende kanaler har en betydelig selvstændighed, for at sige det bredt.

Vores håb er, at vi på fredag kan gennemføre det lovforslag, der foreligger her, og vi skal meddele, at vi som sagt støtter ministerens ændringsforslag og vil vende os mod de øvrige.

Helge Sander (V):

Midt i travlheden med detaljerne og optælling af de nødvendige stemmer føler jeg anledning til at fastslå, at det lovforslag, der ligger på bordet i dag, er et TV 2 uafhængigt af Danmarks Radio, et TV 2, der er delvis reklamefinansieret, og et TV 2, der er et landsdækkende alternativ til det nuværende Danmarks Radios TV 1. Det føler jeg er væsentligt at sige, fordi vi ligesom har ladet andre ting være dominerende i debatten, fordi det er disse ting og en lang række andre faktorer selvfølgelig, der er medvirkende til, at venstre meget gerne ser dette lovforslag realiseret.

Med hensyn til de mange ændringsforslag kan jeg meddele, at venstres folketingsgruppe tilslutter sig de 2 af ministeren stillede ændringsforslag, nr. 7 om bestyrelsens sammenlægning og nr. 24, anvendelse af midler fra

Danmarks Radio; de resterende ændringsforslag må vi gå imod.

Det var jo spændende at høre hr. Tastesen her fra folketingets talerstol igen komme med den remse, som vi har hørt i hvert tilfælde de sidste 3 år. Reklamerne vil trænge ind midt i udsendelserne, siger hr. Tastesen. Ja, det er der nogle steder man accepterer at de gør, men jeg kan ikke forstå, at man fra socialdemokratiets side fortsat kører på den melodi, når hr. Tastesen udmærket ved, at der formentlig ikke er en eneste i dette lokale, som ønsker, at reklamerne skal afbryde udsendelserne.

Dernæst kommer hr. Tastesen igen med sin påstand om reklamernes påvirkning af udsendelserne, annoncørerne skulle altså få indflydelse på udsendelsens indhold, og det føler jeg igen er en særdeles tom trussel, når vi ser, hvordan det kan klares på dagbladsområdet. Jeg kan ikke se, hvorfor der skulle være så kolossal stor forskel på, om det er i dagbladene, eller det er i radio/TV. Jeg har i hvert tilfælde ikke indtrykket af, at det er de store firmaer, som også annoncerer i Aktuelt, der er med til at præge den redaktionelle linje på dette dagblad.

I socialdemokratiets betænkning bidrag taler man i et afsnit, hvori man refererer til den allerede omtalte kronik i Politiken af Søren Thomsen, om den økonomiske virkelighed. Hr. Tastesen, det kan da ikke være rigtigt, at man vil bruge netop dette afsnit i en kronik i et parti, som i den grad har sjakret med den økonomiske virkelighed, ikke bare på medieområdet, hvor man nu igen bare vil lade de offentlige kasser betale, men på en lang, lang række andre områder, som vi fik rigeligt af i perioden frem til 1982. Jeg synes, det er virkelig frimodigt og frisk, at man tør tage dette afsnit med fra den ellers spændende kronik, der var i Politiken.

Jeg må også vende mig imod et andet vigtigt afsnit i betænkningen, nemlig det, der kommer fra fremskridtspartiet. Som hr. Flemming Jensen allerede har sagt, er det på et ualmindelig løst grundlag, man fylder en hel side i en betænkning om TV 2. Det er den sædvanlige 100 pct. politik: alt eller intet. Jeg har sagt det før, men vil gerne gentage, at jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at her har vi igen et strålende eksempel på, hvorfor fremskridtspartiet er blevet reduceret fra 28 til 4 mandater, og hvis man i dag demonstre-

[Helge Sander]

rer ved først at stemme for sit eget ønske om 100 pct. reklamefinansiering og dernæst stemmer imod regeringen, der ønsker to tredjedeles reklamefinansiering, og hellere vil følge socialdemokratiet og gå ned på nul, er man i hvert fald nået derud, hvor det må være partiets endeligt.

Man siger, at med dette lovforslag kommer man i en situation, hvor monopolbruddet og reklamefinansieringen er skudt langt ud i fremtiden. Ja, det er man, hvis det er således, at man medvirker til, at det lovforslag, der ligger her på bordet, ikke bliver realiseret. Jeg kan ikke se, hvordan fremskridtspartiet skulle medvirke til, at man når et resultat, når det med sine 4 mandater forsøger at få noget igennem, der ikke er tilslutning til i folketinget.

Sluttelig vil jeg gerne lige kommentere de 5 punkter, som man nævner i betænkningen.

Det første er, at licensen stiger kraftigt. Ja, den stiger med omkring 100 kr., men det er måske også kraftigt i hr. Dohrmanns terminologi. Vi tror dog, det er til at leve med.

For det andet: indkomstskatten bliver forhøjet, fordi staten skal dække underskuddet. Hvorfra ved hr. Dohrmann, at der bliver noget underskud?

For det tredje bliver gælden til udlandet større. Jeg tror ikke, der er nogen af os andre, der kan forstå, hvorfor den bliver større. Det er rigtigt, at der selvfølgelig skal investering til, når vi skal etablere et TV 2, men der er da ikke grund til at gå til udlandet, da vi jo selv nu, efter at denne regering har siddet i et antal år, har fået en sådan likviditet, at vi nok skal klare det. Måske er der så gode lånemuligheder i udlandet, at det rentemæssigt er billigere, men det har da ikke spor at gøre med den udlandsgæld, som hr. Dohrmann her relaterer til. Det er fuldstændig ud i luften.

For det fjerde taler hr. Dohrmann om den politiske indflydelse, og her har hr. Flemming Jensen allerede på glimrende vis forklaret, at man har lignende tilfælde andre steder, og i hvert fald, at det skulle give et yderligere statsmonopol, der er endnu værre end Danmarks Radios, er i hvert fald langt fra sandt.

Endelig for det femte taler fremskridtspartiet om, at vedtagelsen af dette lovforslag vil betyde, at de mindre lokal-TV-stationer og produktionssteder vil lide en krank skæbne.

Jeg vil sige tværtimod. Det er ikke problemfrit. Der er nogle, der får store problemer, og der er også nogle, som må lægge deres produktion om, men jeg tror, det er meget forkert at sige, at lokalstationerne bliver kvalt, for netop dette forslag, hvor vi lægger så megen vægt på entreprismodellen, giver disse mange lokale TV-stationer og produktionssteder en mulighed for at producere til det landsdækkende TV 2, en produktion, som man kan få betalt og dermed også skabe en finansiel mulighed for at fortsætte. Det synes jeg ikke hr. Dohrmann må glemme.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det var ikke på grund af hr. Helge Sander, jeg bad om en kort bemærkning, men det var jo tydeligt at høre, at vores betænkningensbidrag har trådt på nogle ømme ligtorne. Det lyste jo ud af hr. Helge Sander.

Hr. Flemming Jensen derimod holdt egentlig en glimrende tale. Der var mange fornuftige bemærkninger, og man må vel næsten sige om talen, at den var langt, langt mere fornuftig end det lovforslag, vi her har til behandling.

Men der er ét argument, som jeg synes at hverken kulturministeren eller hr. Flemming Jensen skal bruge, nemlig det, at hvis vi ikke får dette lovforslag vedtaget, så er beslutningen om TV 2 skudt langt, langt ud i fremtiden. Det er simpelt hen noget sludder – for at sige det rent ud. Intet forhindrer f.eks. regeringspartierne i, hvis det var sådan, at trække dette lovforslag og lade det hvile sommeren over og så fremsætte det – forhåbentlig i en forbedret form – til efteråret.

Også bemærkningerne om, at hvis der kommer et rødt flertal herinde, bliver det i hvert fald ikke et TV 2, som nogle med en liberal indstilling kan være interesseret i, er noget sludder og vrøvl. Intet er nemmere, hvis det røde flertal virkelig skulle komme, end at ændre loven igen; det kan man faktisk gøre fra den ene uge til den anden. Så de to argumenter holder simpelt hen ikke.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Det er en bemærkning til hr. Helge Sander med tre korte spørgsmål: er vi ikke allerede

[Tastesen]

på gled, alene derved at vi er gået fra den tyske model til den engelske model under forhandlingerne? Efter den tyske model skal reklameindslagene komme før aftenudsendelsens begyndelse. Den engelske model, som præsenteres i lovforslaget her, har 5 minutter inde i aftenprogrammerne som en reklameblok. Det er den, der skal give moneterne. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: er meningen med revisionsparagraffen ikke, at hvis der nu udløses en statsgaranti, fordi der ikke kommer reklamekroner nok ind, så er hensigten selvfølgelig, jfr. hr. Flemming Jensens tale her, at presset mod det radikale venstre skal føres igennem, så man får finansieringen igennem ved at rykke endnu tættere med reklamerne på programmerne?

Og for det tredje er det jo ikke lige præcis med sigte på at presse det radikale venstre, at lovforslaget om lokal-TV er blevet udsat, således at loven om lokal-TV først skal træde i kraft 1. oktober 1987, i håb om at presset på det radikale venstre med hensyn til reklamer i lokalområderne skal ind. Er det ikke hensigten med det? Vi tror, man er ude på en glidebane.

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Hr. Dohrmann føler, at der skulle være andre muligheder og peger på muligheden for et samarbejde mellem fremskridtspartiet, regeringspartierne og det radikale venstre. Så kunne jeg da godt tænke mig at spørge hr. Dohrmann, ikke hvad det skulle være for en TV-model, men hvordan denne model ville komme til at se ud.

Fremskridtspartiet forlanger 100 pct. finansiering ved reklamer. Vi er nogle, der gerne vil have en betydelig reklamefinansiering, og der er nogle, der vil have overordentlig meget mindre reklamefinansiering. Jeg vil godt vide, hvad det er for et resultat, hr. Dohrmann mener at kunne komme frem til i en sådan sag. Det ville blive noget i retning af en bastard.

I øvrigt takker jeg for de venlige bemærkninger om min tale. Det er en vane.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Til hr. Tastesen kan jeg sige, at den model, der ligger i det TV 2-forslag, vi behandler i dag, er det, der har været venstres tanke hele tiden. Vi føler da, det er helt naturligt, lige så vel som det på dagbladsområdet er naturligt, at man ikke samler alle annoncer på én side, men at man også har mulighed for at få annoncer løbende, når man blader igennem avisen.

Det, vi ikke vil acceptere, lige så lidt som vi vil acceptere det i dagbladene, var, hvis annoncerne stod midt i teksten. Så enkelt er det. Derfor vil vi heller ikke have, at reklamerne skal afbryde udsendelserne, for det var lige så generende, som hvis annoncerne stod midt i en spalte, man var ved at læse. Men på samme måde som vi har det i aviserne, vil vi gerne have det i TV, og det er det, der ligger i det lovforslag, vi behandler i dag, og derfor støtter vi det varmt.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Må jeg ikke godt svare hr. Flemming Jensen ved at sige, at jeg har fået mange henvendelser vedrørende regeringspartiernes TV 2-forslag. Nogle har skældt ud over, at vi afviste lovforslaget. Dem har jeg som regel spurgt: ja men har I læst lovforslaget? Svaret var hver eneste gang: nej. Vi aftalte så, at jeg sendte dem lovforslaget, og så lovede de mig, at de ville kontakte mig, når de havde læst lovforslaget. I 3 tilfælde har jeg været udsat for, at nogle, der startede med at skælde mig ud, uden at de kendte lovforslaget, har ringet tilbage og sagt: undskyld, vi vidste ikke, hvad det var.

Derfor vil jeg godt sige til regeringspartierne, at lige fra nu af og så frem til på fredag, hvor der er tredje behandling, vil der være stor uklarhed om, hvorvidt lovforslaget bliver vedtaget eller ej. Jeg vil godt komme med det forslag både til kulturministeren og til partierne bag, også det radikale venstre: tag og få stoppet behandlingen hurtigst muligt, og så lad os, kulturministeren, det radikale venstre og fremskridtspartiet, bruge sommerferien til at sætte os ned ved samme bord og så se, om vi ikke kan få nogle af de værste ting pillet ud af lovforslaget og således få det forbedret. Så kan det til efteråret, eller hvis folketinget indkaldes ekstraordinært, genfremsættes. Men at få lovforslaget vedtaget under disse

[Dohrmann]

forudsætninger kan hverken regeringen eller oppositionen være synderlig glade for.

Formanden:

Der er yderligere to korte bemærkninger, så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Hr. Helge Sanders hukommelse må være kort, eller også må venstre have skiftet holdning undervejs, eftersom man foreslog en finansiering, som gik på en reklameindtægt på 180-200 mill. kr. i det første udspil, man kom med. Siden hen er det fordoblet, således at man forventer dobbelt så mange penge ind i reklameindtægt. Jeg må så spørge: har det været venstres standpunkt hele tiden, at det er det lovforslag, der er kommet nu, som er det rigtige, fremfor det, der havde sit udspiring i den tyske model?

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Som bekendt har kulturministeren indrømmet, at et landsdækkende TV 2 efter regeringens målestok kun omfatter 75 pct. af befolkningen. 25 pct. vil altså ikke kunne se TV, hvis det går i gang. Ministeren har efter denne afsløring oplyst, at han vil undersøge, om det er teknisk muligt, at disse 25 pct. ikke skal betale licens for noget, som de ikke kan se.

På et andet spørgsmål fra fremskridtspartiet har trafikministeren oplyst, at det foruden licensen vil koste ca. 1.000 kr. i etableringsomkostninger for de fleste husstande, før man kan se TV 2. Det får mig til at spørge ministeren: vil ministeren også fritage de seere for licens, der ikke vil købe en antenne til et TV 2, og som derfor ikke er i stand til at se de 2½ timers afholdsprogram, som man vil tilbyde fra TV 2? Jeg synes, det er væsentligt.

Jeg er imod det princip – og det går jeg også ud fra at kulturministeren er – at man skal betale for noget, man ikke får. Der er mange mindrebemidlede, der ikke kan finde yderligere 1.000 kr. samt licensstigningen, som jo givetvis kommer, og den venter fremskridtspartiet da helt klart bliver meget højere end det, som kulturministeren nævner i sit

forslag, ligesom der er mange, der ikke er interesseret overhovedet i regeringens TV 2-model, som ikke er seervenlig eller erhvervsvenlig, ligesom den overhovedet ikke er monopolbrydende.

Jeg vil meget gerne have et svar fra kulturministeren i dag på mit spørgsmål.

Ingerlise Koefoed (SF):

Ved førstebehandlingen af lovforslaget om TV 2 sagde vi, at vi syntes, det gennemgængende var et dårligt forslag. Ikke alene er den reklamefinansiering, som vi jo altid har været modstandere af af kulturpolitiske grunde, med i forslaget, men også den måde, som TV 2 skal fungere på, forekom og forekommer os ganske bureaukratisk og ikke så lidt centralistisk.

Selv om man deler dette TV 2 op i mange – og efter vores mening for mange – regioner, ligger der i den centrale styrelse nogle stærkt politiserende og centraliserende elementer, som ikke kan bortforklares. Kulturministeren har ganske vist, efter at præsidiumet har trukket sig baglæns tilbage, fundet på en ny model, hvorefter det er kulturministeren selv, der skal udpege styrelsen.

Efter et besøg i folketingets kulturudvalg har ministeren så skrevet til os, at udpegningen vil finde sted efter konsultation med forskellige politiske instanser. Det virker ikke særlig beroligende på mig, tværtimod forekommer netop den fremgangsmåde mig at kunne give udgangspunkt for ikke så lidt mere politisering, end der bør være i nedsættelsen af en styrelse af denne art.

Dette er ikke noget, vi siger af mistanke til den specielle kulturminister, som skal gennemføre dette lovforslag, for vi har da ikke nogen grund til at mistænke den kulturminister for noget som helst. Vi siger det som noget principielt. Vi synes ikke, man skal lægge alt for mange store og afgørende beføjelser alene i hænderne på en minister. Og så må jeg sige, at det stadig væk også, når man ser på styrelsen, er uforståeligt, hvorfor den ene medarbejderrepræsentant og den ene repræsentant for de regionale stationer ikke kan få stemmeret og dermed indflydelse på de beslutninger, som styrelsen skal tage.

Med de ændringsforslag, som SF i dag stiller, delvis sammen med socialdemokratiet, prøver vi at rette op på nogle af de ting, som

[Ingerlise Koefoed]

vi opfatter som forkerte i lovforslaget. Vi fjerner ved en lang række ændringsforslag reklamefinansieringen, vi opbygger en anden styrelsesform med udgangspunkt i det folkelige og med den besluttende myndighed om styrelsens sammensætning lagt i hænderne på de folkelige organisationer og ikke på en minister. Hvordan en model som denne skal udformes i alle detaljer, har vi ikke villet tage stilling til, for vi synes, at her skal ministeren da have lov til at komme ind med sine bidrag, ligesom ministeren jo også skal udnevne både formand og næstformand i styrelsen.

Som vi har skrevet i betænkningen, forekommer det os ganske naivt at tro, at man, når man lukker op for reklamefinansiering, lige meget hvor forsigtig og hvor indviklet man gør procedurerne, i det lange løb kan undgå, at der bliver et samspil mellem annoncer og programlægning. Hvorfor i alverden skulle erhvervslivet interessere sig for at annoncere i TV, medmindre det var, fordi de med deres budskab ville nå så mange seere som overhovedet muligt? Og hvor vil man finde flest seere? Naturligvis i det TV, som bringer flest shows, mest popmusik, mest underholdning, som ligner det udenlandske, som man jo alligevel får mest.

Når man så tilmed laver sine beregninger på reklameøkonomien, sådan som man har gjort i dette forslag, så det med andre ord er helt sikkert, at pengene i det lange løb ikke vil slå til, er det da klart, at man senest ved den næste lovrevision vil kunne høre de borgerlige partier og såmænd nok også de radikale udbryde, at man desværre er nødt til at åbne for flere reklamer i TV, for ellers bliver det alt for dyrt for seerne.

Jeg synes, det er meget snedigt af regeringen at have taget denne model, men jeg synes, det er mindre snedigt af de radikale, at de ikke alene nu har svigtet alle deres tidligere udmærkede holdninger til reklamefinansiering, men at de tror på, at dette i det lange løb vil kunne holdes inden for grænser, hvor TV 2 bliver et stykke kulturpolitik og ikke et stykke erhvervspolitik.

Det var med stor beklagelse, vi i SF erfarede, at forsøgsloven om lokal-TV skulle udskydes endnu en gang. Vi finder, at denne udskydelse er overflødig, ligesom vi føler, at vi i dag alligevel er tvunget af omstændighederne, for ellers risikerer vi jo, at der hver-

ken er forsøg eller lokal-TV tilbage – til at stemme for forlængelsen af forsøgsloven. Men man kunne sagtens, selv om man ikke kunne få de radikale til at vige fra ikke-reklamefinansiering af lokal-TV, have vist god vilje til at gøre lokal-TV-loven færdig og sikre lokal-TV og lokal-radio en fremtid.

Man kan ikke lade være med at tænke, at der måske er en sammenhæng mellem de mange regioner, som man ønsker at opdele landet i med sit TV 2, og den manglende beslutsomhed om lokal-TV. Man tror måske, at man på den måde kan tage lysten til at lave lokal-TV fra folk, og det kan såmænd også godt være, at det lykkes. Hvis det sker, vil der komme til at mangle et væsentligt folkeligt indslag i den lokale kulturpolitik.

Det er bl.a. af den grund, vi til TV 2-lovforslaget stiller ændringsforslag om, at der i TV 2 kun skal indeholdes 4-5 professionelle TV-stationer. Resten skal klares, og skal kunne klares, af lokal-TV, hvis flertallet her i folketingsalen ville gå ind på den offentlige finansiering, som er foreslået som ændringsforslag her i dag, og som hverken vil koste staten eller kommunerne det hvide ud af øjnene.

Vi har ikke syntes, at vi kunne vente med sikringen af lokal-TV og lokalradio, og vi synes heller ikke, vi kan vente med at få skabt sikkerhed for brugerindflydelse i fællesantenneanlæg, hvad enten de ejes af kommunerne, af P&T, af telefonselskaberne eller af beboerforeningerne. Derfor har vi også i dag stillet ændringsforslag om åben kanal, om brugerindflydelse i styrelsen af de store fællesantenneanlæg og om mindretalsbeskyttelse ved programvalg i alle fællesantenneanlæg.

Det strømmer jo snart ind med udenlandske programmer, og det kan ikke være rigtigt, at man bliver ved med at udskyde brugerens mulighed for at få den indflydelse på deres eget TV-forbrug, som de selvfølgelig er berettiget til at få.

Ændringsforslagene ligger i øvrigt tæt på de forslag, der er udformet af en del af mediekommissionens medlemmer.

Jeg vil opfordre til, at man her i dag stemmer for de ændringsforslag, som socialdemokratiet og SF har stillet, og også for SFs ændringsforslag. Dette er en ændring af mediepolitikken her i landet, og det er fantastisk

[Ingerlise Koefoed]

vigtigt, at den ændring får overvægt på kulturpolitik og undervægt på erhvervs politik.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil tillade mig at konstatere, uanset hvad der er sagt indtil nu, at der er langt større enighed om denne TV-lovgivning, end talerne giver udtryk for. Der er langt større enighed om grundelementet, end hr. Tastesen og fru Ingerlise Koefoed har givet udtryk for.

Hvis man går lidt historisk til værks og ser på, hvad der har været gjort af forarbejder før folketingets behandling af TV 2-forslaget, så er der for det første mediekommisionens betænkninger, og det er tydeligt, at i mediekommisionen har de medlemmer, der sympatiserer med eller er direkte indsat af socialdemokratiet, f.eks. argumenteret for netop den entreprisemodel, som nu er grundlaget for TV 2-forslaget.

Det er også tydeligt, at når vi taler om ledelse eller styring af TV 2, så er det den model, der nu foreslås i lovforslaget, som netop disse entreprisefolk i mediekommisionen har været inde i overvejelserne af.

Når alt kommer til alt, er det på finansieringsområdet, vandene skiller, og ikke på det øvrige stof. Men det er, som om man i dag føler behov for at udbrede de modstående krav til også at omfatte selve strukturen og indholdet af TV 2. Sådan har det i hvert fald ikke været til nu.

Jeg kunne da godt tænke mig at spørge socialdemokratiet, om det er sådan – ikke mindst på baggrund af den seneste debat, hvor jo hr. Jimmy Stahr har flirtet lidt med tanken om en ren koncessionsmodel – at socialdemokratiet er kommet i tvivl om, hvorvidt entreprisemodellen er den rigtige.

Det er entreprisemodellen, der er grundlaget, dvs. et TV 2, som i egenproduktion står for en meget lille del, som med hensyn til indkøb af programmer lægger hovedvægten netop der, dvs. en virksomhed, der efterspørger aktivitet i mange mindre, mellemstore og store produktionsmiljøer. Det vil sige, at det er et TV 2, der i høj grad vil få mange forskellige indfaldsvinkler og dermed, må man tro, mange forskellige typer af programmer. Det synes vi er meget afgørende, netop fordi vi taler om at lave noget andet end det, vi kender fra Danmarks Radios TV.

Der er ingen grund til i dag at gå tilbage til debatten fra første behandling, men i relation til den betænkning, der er afgivet, bliver jeg nødt til at gentage, at når socialdemokratiet nu igen hævder, at det radikale venstre har haft mulighed for at finde et andet flertal i folketinget end det, der nu står bag lovgivningen her, så vil jeg godt have det uddybet lidt nærmere.

Hvad er det for et andet flertal, socialdemokratiet ser? Hvad er det for et andet flertal, der skulle fremgå af betænkningen? Ikke engang socialdemokratiet og SF er jo enige i den betænkning, der nu er skrevet, og har et par steder egne ændringsforslag. Hvornår har socialdemokratiet selv i de kontakter, vi jo dog har haft mange af, anvist dette andet flertal?

Jeg synes, at socialdemokratiet skulle svare på det spørgsmål. Så synes jeg da også, at socialdemokratiet burde oplyse: hvad ville det være for en konstruktion, socialdemokratiet ønskede gennemført, hvis man skulle bruge et andet flertal?

På ét punkt kan jeg se, at man ville afvige meget fra det, der nu er aftalt, nemlig med hensyn til de regionale stationer. Det bestyrker mig i, at det er og hele tiden har været her, den største forskel lå imellem det radikale venstre og socialdemokratiet.

Socialdemokratiet har aldrig brudt sig om de regionale enheder. Socialdemokratiet ved nemlig, at en del af den TV-aktivitet, som har været udfoldet, ikke mindst i LO-regie, får svære vilkår nu. Jeg må forstå betænkningen sådan, at det er det, der er baggrunden for, at socialdemokratiet vil have langt færre regioner end dem, der ligger i lovforslaget.

Vi mener, at netop de regionale stationer, som jo bliver opbygget med baggrund i en bred, folkelig og kulturel bevægelse i de enkelte regioner, er den største garanti, man kan få for, at disse lokale og regionale stationer ikke bliver talerør for bestemte politiske strømninger. Vi er meget interesseret i, at det er en sådan struktur, der opbygges.

Så skal jeg om ændringsforslagene sige, at der er stillet fire ændringsforslag af S og SF, som ikke har med dette lovforslag at gøre, men har relation til den lovgivning, der senere kommer om lokal-TV. Disse fire ændringsforslag stemmer vi selvfølgelig imod, selv om der kan være ting i dem, som vi er

[Bilgrav-Nielsen]

parat til at være med til at gennemføre, når tid er.

Der er stillet et ændringsforslag fra fremskridtspartiet om fuld reklamefinansiering. Det stemmer vi selvfølgelig imod.

Der er stillet to ændringsforslag af ministeren, som det radikale venstre stemmer for.

Endelig er der stillet en række ændringsforslag, der går på at trække reklamedelen ud af TV 2. Socialdemokratiet og SF står som forslagsstillere til disse ændringsforslag. Det radikale venstre stemmer imod; et enkelt medlem af den radikale gruppe vil dog her undlade at stemme.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Nu var det selvfølgelig især hr. Tastesen og socialdemokratiet, spørgsmålene blev rettet til, men også mig, sagde hunden. Da jeg er medforlagsstiller til en del af ændringsforslagene, så vil jeg godt tillade mig også at gøre opmærksom på vores mening og vore holdninger til det her.

For det første vil jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at hvis hr. Bilgrav-Nielsen kan huske et år eller halvandet tilbage, så var der her i folketingsalen stor enighed om TV 2, på den måde at vi var mange, der ønskede entreprismodellen, vi var mange, der ønskede en ikke-reklamefinansieret model. Vi diskuterede, hvordan styringen skulle være; det blev vi ikke færdige med dengang.

SF indbød de partier, der havde vist interesse for det, til et møde, hvor vi skulle diskutere, om vi sammen kunne formulere og fremsætte et forslag. Der var også dengang – så vidt jeg opfattede det – interesse hos hr. Bilgrav-Nielsen for at være med til sådan noget. Men af en eller anden grund lykkedes det altså ikke at få fremsat det forslag, som der dengang klart tegnede sig et flertal for her i folketingsalen. Jeg spørger: hvorfor?

Med hensyn til det, hr. Bilgrav-Nielsen sagde om de ændringsforslag, der står først i betænkningen, så er det jo ikke rigtigt, at de kun relaterer sig til lokal-TV. Det er rigtigt, at den åbne kanal, som foreslås, vil relatere sig mest til muligheden for mere lokal-TV.

Men det er jo fuldkommen forkert, at forslagene om brugerindflydelse i de store fællesantenneanlæg og om mindretalsbeskyttelse i alle fællesantenneanlæg kun har noget med

lokal TV at gøre. Det er netop for at sikre brugerne indflydelse, når nu alt det udenlandske TV kommer, at vi har ønsket at få gennemført disse forslag, som hr. Bilgrav-Nielsen, da vi behandlede lovforslag nr. L 186 sidste år, var enig i skulle stilles og gennemføres.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Til hr. Bilgrav-Nielsen: hvis man kunne stole på, at der altid var en enig radikal folketingsgruppe, så ville det alternative kulturpolitiske flertal sikkert kunne finde ud af mange ting og eksistere også i forbindelse med mediepolitikken.

Det er jo forkert at antyde, at socialdemokratiet har ændret holdning til regionalideen i forbindelse med TV 2. Den har vi bakket op hele vejen igennem, uanset at der samtidig foregår en lokal-TV-virksomhed.

Det er vor opfattelse, at regional-TV skal indgå i TV 2 i det omfang, der måtte være interesse herfor. Det er kommet til udtryk ved det parløb, som hr. Bilgrav-Nielsen og jeg i højeste grad har kørt for at sikre den første TV-regionalstation i Danmark, TV Syd. Det kommer til udtryk i socialdemokratiets udtalelse fra den seneste kongres, at vi ønsker regionalt TV. Og det er kommet til udtryk igennem vor holdning her i betænkningen. Der er måske en lille difference mellem SF og os, fordi vi ikke støtter et ændringsforslag fra SF, der er fremsat her.

Vi mener, at tempoet i oprettelsen af regionale TV-stationer må bero på en regional vilje; hvor man også helst skal bringe bidrag med, for det er nemlig meget dyrt at lave mange regionale TV-stationer. Derfor mener vi – også i konsekvens af vort nej til reklamefinansiering – at det må være rimeligt, at der følger regionale penge med, som supplerer de statslige penge, der kommer til brug for et regionalt TV.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Hvis man stillede som betingelse for oprettelse af regionale stationer, at der fulgte kommunale penge med, som hr. Tastesen siger, så tror jeg, hr. Tastesen må erkende, at man i høj grad risikerer, at der også følger

[Bilgrav-Nielsen]

amtspolitisk og kommunalpolitisk indflydelse med på de pågældende stationer.

I forslaget, som det er bygget op, er det netop ikke betinget, at der skal være penge med hjemmefra. Der er åbnet for, at der hen ad vejen kan komme støtte fra støtteforeninger, fra enkeltpersoner, foreninger og også fra kommuner og amter; men hvis man betingede sig den støtte for at kunne godkende en regionalstation, så er jeg ret sikker på, at den politiske indflydelse også ville være lukket indenfor.

Til fru Ingerlise Koefoed vil jeg sige, at jeg helt anerkender, at problemstillingen med hensyn til brugerindflydelse og adgang til kablerne eksisterer, uanset om den lokale lovgivning bliver gennemført nu eller ej. Men fru Ingerlise Koefoed må så også erkende, at det trods alt er et stofområde, som vi hele tiden har behandlet samtidigt, og at netop disse paragraffer var indeholdt i lokal-lovgivningen.

Dertil kommer jo, at det ikke er noget, vi har skubbet ud i en fjern fremtid. Aftalen går jo netop ud på, at der snarest muligt skal forberedes en permanent lov, og at denne skal træde i kraft seks måneder før udløbet af den forsøgsperiode, der forhåbentlig bliver godkendt på fredag.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg lyttede med megen opmærksomhed, da hr. Bilgrav-Nielsen havde spurgt hr. Tastesen, hvad socialdemokratiet ville, hvis det fik mulighed for at etablere et TV 2-forslag, men jeg kunne ikke i svaret fra hr. Tastesen finde noget, som hr. Bilgrav-Nielsen kunne hvile sit hoved på. Hr. Tastesen henviste til, at det finder man nok ud af med det alternative kulturflertal, men mon dog man gør det?

Må jeg nævne fem punkter, som socialdemokratiet ikke selv er enig om:

Socialdemokratiet har foreslået entrepriser, men har også foreslået koncession.

Socialdemokratiet har foreslået en præsidieudnævnt styrelse og er gået imod en præsidieudnævnt styrelse.

Socialdemokratiet har foreslået en regional struktur, og jeg har også hørt deres mediepolitiske ordfører udtale sig imod den regionale struktur.

Socialdemokratiet er gået imod reklamer, og fagbevægelsen er gået ind for reklamer.

Socialdemokratiet har foreslået overførsel af midler fra Danmarks Radio og er gået imod overførsel af midler fra Danmarks Radio.

Jeg tror ikke rigtig, at socialdemokratiet er i stand til at levere et TV 2-forslag, og derfor foreligger det jo nok heller ikke.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Jeg anmeldte mig til en kort bemærkning til hr. Bilgrav-Nielsen. Jeg vil sige, at regionale penge ikke behøver at være kommunale penge. Der står faktisk i bemærkningerne til lovforslaget, at hvis en amtskommune skulle være interesseret i det, så har man mulighed for at komme med amtskommunale penge. Det er der ikke noget i lovforslaget der forhindrer, sådan som det er lagt frem her. Og integrationen behøver jo ikke være til stede af den grund, netop fordi man siger, at det ikke må være amtsrådsmedlemmer. Det er vi enige i; vi har ikke kritiseret den del af forslaget, der udelukker, at amtsråds- og byrådsmedlemmer kan være medlemmer af den regionale bestyrelse. Det er præcis på den måde, man bygger modellen op i forhold til den centrale bestyrelse, hvor folketingsmedlemmer ikke må være medlem, så der er ingen forskel i den forbindelse.

Endelig skal jeg sige til hr. Per Stig Møller, at partiets officielle politik kommer til udtryk i det, vi vedtager i folketingsgruppen – det bliver fremført gennem vore ordførere her i folketinget – og som vi vedtager i vore kompetente forsamlinger ved årsmøder og kongresser o.lign. Det er det, der er vores politik, og dér har vi sagt nej til reklame og nej til koncessionsmodellen.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er rigtigt, hvad hr. Bilgrav-Nielsen siger, at spørgsmålet om brugerindflydelse i de store fællesantenneanlæg og mindretalsbeskyttelse i alle fællesantenneanlæg har været behandlet løbende, samtidig med at vi har behandlet forskellige forslag om TV og ændring af radio- og TV-loven. Det blev behandlet i forbindelse med en omfattende æn-

[Ingerlise Koefoed]

dring af kabellovgivningen sidste år, nemlig lovforslag L 186. Det var noget landsdækkende, vi snakkede om dengang. Det blev taget op af socialdemokratiet og SF i forbindelse med lokalradioloven, fordi det også var en delvis kabellov. Det blev pillet ud igen, fordi det pludselig kun kom til at handle om lokalradio.

Forslaget bliver stillet her, for at det ikke skal blive glemt, og det skal også nok blive stillet igen, men det haster. Det her har ikke noget med lokalradio og lokal-TV at gøre. Det har at gøre med, at nu kommer det udenlandske TV i hybridnettet – dér, hvor det er oprettet – og igennem paraboler, og der må være en mulighed for, at brugerne skal få indflydelse nu og ikke om ét eller to år, når vi måske igen kommer til at behandle et eller andet med TV.

Tinning (VS):

Det her handler jo om TV 2, men det handler også – selv om det ikke er særlig nemt at se – om nærradioernes skæbne, og så handler det om nogle andre ting, som fru Ingerlise Koefoed netop har talt om.

Det er jo rigtigt, som også hr. Bilgrav-Nielsen ved, at der herinde har været et flertal – det såkaldte alternative flertal – for en anden model for TV 2. Da det flertal tegnede sig, var magtpolitikeren hr. Bilgrav-Nielsen overhovedet ikke interesseret. Hr. Bilgrav-Nielsen mente nemlig at kunne lave sig et flertal med socialdemokratiet og regeringen og var ikke det fjerneste interesseret i at forsøge at komme nogen steder med hverken SF eller VS. Det er realiteten.

I øvrigt havde hr. Bilgrav-Nielsen dengang et meget rigtigt argument, at der kunne være gode grunde til, at man ikke forsøgte at gennemføre en så omfattende lovgivning med et så forholdsvis snævert flertal. Det tør siges, at det argument må være faldet bort.

Det, som historien om det alternative flertal handler om, er, at der meget tæt under den kulturpolitiske overflade hos hr. Bilgrav-Nielsen gemmer sig den velkendte magttænkning. På det tidspunkt havde hr. Bilgrav-Nielsen hverken brug for VS eller SF, og derfor orienterede han sig en anden vej. Mere indviklet er det jo ikke.

Til trods for de ord er det selvfølgelig stadig væk sådan, at hvis hr. Bilgrav-Nielsen

ville, så kunne vi såmænd, tror jeg da, i løbet af rimelig kort tid finde ud af at lave noget andet. Jeg er da enig med hr. Per Stig Møller i, at der sagtens kan spores en lang række forskellige standpunkter hos socialdemokraterne, det behøver man ikke lede længe for at finde.

Jeg tvivler på, at nogen af de skitserede problemer ville gøre det umuligt at finde frem til nogle forhandlinger. Så svævende og latterlige problemer som dem, hr. Per Stig Møllers parti har været involveret i, ville vi i hvert fald aldrig komme i nærheden af.

Jeg skal lige gøre det her med TV 2 færdig. Vi er jo ikke betækningsberettigede, men af de ændringsforslag, der foreligger, stemmer vi for dem, som stilles af socialdemokratiet og SF, og for dem, der stilles alene af SF. Det er der formentlig ikke nogen der bliver overrasket over. Og når jeg kan fortælle fru Pia Kjærsgaard, at vi ikke kan støtte et ændringsforslag, som går ud på, at det hele skal være reklamefinansieret, er der næppe heller nogen, der overraskes over det.

Så synes jeg, at hr. Bilgrav-Nielsen skulle give os et ordentligt svar på det med nærradioerne. Der foreligger et ændringsforslag, som går ud på, at vi skal give støtte til nærradioerne, så de kan overleve, og det skal vi jo. I december måned sidste år snakkede vi alle sammen om, at nu satte vi en nærradioordning i gang, men hvad finansieringsgrundlaget skulle være, kunne vi ikke overskue, det ville vi afklare i sammenhæng med spørgsmålet om lokal-TV, TV 2 og vistnok også styrelsen af Danmarks Radio. Det skulle i hvert fald afklares senere i sammenhæng med en række andre såkaldte mediepolitiske spørgsmål.

Nu sker der så det, hr. Bilgrav-Nielsen, at mange af de dér radioer altså ikke kan overleve. Der vil gå måneder, hvor der ikke er noget finansieringsgrundlag, og hvor mange af dem ikke har nogen chance for at klare sig. Derfor må hr. Bilgrav-Nielsen komme ud af busken og ikke bare sige: vi stemmer imod støtten til nærradioerne, for det har ikke noget med dette lovforslag at gøre. Det er jo et argument så bureaukratisk, så det er en minister værdigt.

Hr. Bilgrav-Nielsen må enten sige: vi vil godt støtte nærradioerne, så det gør vi. Eller hr. Bilgrav-Nielsen må sige: vi vil ikke støtte nærradioerne. Vi ved godt, at så er der nogle

[Tinning]

af dem, der går nedenunder og hjem, men sådan kan det gå. Den kulturpolitik, vi ønsker at føre, den ønsker vi først og fremmest at føre en anden gang. Det ville være et klart svar.

Der var også den mulighed, at hr. Bilgrav-Nielsen sagde: vi vil godt støtte nærradioerne, men vi mener, at der skal en anden støtteordning til. Så kunne vi se på det. Men bare at lade nærradioerne sejle uden at have noget finansieringsgrundlag og sige: det kan vi ikke gøre noget ved, fordi det har ikke med det her forslag at gøre, det forekommer latterligt, men er desværre tragisk.

Derudover er der stillet forslag om, at der bør indføres regler for brugerindflydelse ved programlægning i anlæg, som ikke ejes direkte af brugerne, og at der bør være mindretalsbeskyttelse i alle fællesantenneanlæg med over 25 tilslutninger. Hr. Bilgrav-Nielsen har ret i, at det har vi snakket om meget længe. Det er jo også velkendt, at kulturministeren – og jeg tror også, at det gælder den ny – indtil nu har sagt, at det spørgsmål vil vi eventuelt komme med nogle regler for, hvis udviklingen viser, at der er behov for det. Sagt på almindeligt dansk: det vil vi ikke røre lige nu.

Og igen, hr. Bilgrav-Nielsen: hvis der skal laves mindretalsbeskyttelse i fællesantenneanlæggene, sådan at det ikke bare er 60 pct. af dem, der er med i fællesantenneanlægget, der suverænt kan bestemme, hvad der skal ind i fællesantenneanlæggene, men at mindretallene skal have nogen indflydelse, så handler det ikke om at vente, så handler det om at trykke på knappen. For så ville et flertal bestående af socialistisk folkeparti, venstresocialisterne, socialdemokratiet og det radikale venstre have sagt til ministeren for kulturelle anliggender: vi skal have den mindretalsbeskyttelse. Værsgo at gå i gang med at lave nogle regler!

Den besked kan vi give: der står et såkaldt alternativt flertal parat, hvis hr. Bilgrav-Nielsen kunne nørkle sig sammen. Men det kan hr. Bilgrav-Nielsen ikke, for det har ikke noget med dette lovforslag at gøre. Selvfølgelig har det det. Også dér må hr. Bilgrav-Nielsen sige: mindretalsbeskyttelse, det er ikke os. Eller også må der stemmes for ændringsforslaget. Det her med, at det har ikke noget med sagen at gøre, det er simpelt hen for billigt, for plat.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg startede med at sige, at kristeligt folkeparti stemmer for de af ministeren stillede ændringsforslag. Og vi har jo så igen haft den lange debat, som vi har haft utallige gange, med gentagelse på gentagelse. Det er rigtigt, som hr. Tastesen startede med at sige, at vi nok alle sammen ønsker et TV 2 som en konkurrent til Danmarks Radio, men at det er finansieringen, der skiller.

Det havde været dejligt, om man kunne være kommet så langt i dag, at der havde været et stort flertal, der havde fundet ud af det, men det er jo stadig væk dette med reklamerne, der skiller. Og det er jo egentlig mærkeligt, for hvis man ser ud over det danske folk, så er der et stort flertal, der ikke har noget imod reklamer. Jeg møder det i hvert fald mange forskellige steder i landet, i forskellige befolkningsgrupper, at man egentlig ikke kan forstå, hvad vi skændes så meget om herinde, for, som man siger: reklamerne er her via de udenlandske stationer, og flere kommer til. Så de forstår ikke, at det har været så stort et problem, at vi ikke har kunnet finde ud af en eller anden løsning.

Men man har jo nogle principper, som man prøver at forsvare med forskellige argumenter, som nok alligevel vanskeligt holder. Man kan jo nok spekulere på, om disse reklamer nu også får den virkning. Det kunne selvfølgelig tænkes, at udviklingen vil blive sådan og sådan, men tænk på, hvor mange lovforslag vi vedtager, hvor vi spekulerer – måske mere eller mindre – over, hvordan udviklingen vil blive, og hvad konsekvenserne vil være, og hvordan det kan udnyttes eller misbruges eller ikke misbruges.

Der er i hvert fald noget, der er helt klart fra kristeligt folkepartis side: vi ønsker Danmarks Radios monopol brudt. Vi ønsker et alternativ, og det skal ikke bare være udenlandsk TV, som vi har i øjeblikket. Det er det, der bliver alternativet, hvis ikke vi får noget i orden.

Der er jo mange argumenter om reklamerne, også en del med, hvordan børnene vil blive påvirket. Det diskuterede vi jo ved første behandling, og det kan vi selvfølgelig diskutere igen.

Men én ting er klar. Man er kommet med mange argumenter, som også er kommet i et af svarene: at reklamer kan påvirke børnene,

[Inger Stilling Pedersen]

sådan at de presser på hos familien. Jeg har set børneudsendelser, hvor familien pakkede bilen og tog op i sommerhuset. Der er nok nogle familier, der ikke har bil, der er nok også nogle, der ikke har et dejligt sommerhus. Børnene vil sige til forældrene: skal vi ikke også have et sommerhus? Skal vi ikke også have en bil?

Jeg kunne blive ved med utallige ting. Hvad med de skadelige udsendelser med små sketches, hvor man lader kendte skuespillere optræde med eder og forbandelser og latrinære udtryk? Det tager børnene åbenbart ingen skade af.

Og sådan kunne man blive ved og blive ved. Hvor mange reklamer er der ikke, der reklamerer for det ene og for det andet, måske også med nogle mærker på trøjerne. Selv om man ikke siger så meget, opfanger børnene dem straks. Jeg synes, rollen er meget overspillet.

Jeg er enig i, at det er vigtigt, at vi, når reklamerne kommer, ser på, hvor store muligheder vi har for at beskytte børnene, og at vi får regler om, at reklamerne ikke skal indgå i børneudsendelser og ikke skal tale direkte til børnene og den slags ting. Det har man muligheder for.

Jeg synes, der ligger ikke så lidt hykleri i det her. Når man tillader så meget, som man gør i dag i Danmarks Radio og TV, skulle vi så være bange for, om der skulle, som fru Ingerlise Koefoed sagde sidst, komme en Coca-Cola-flaske, som kunne animere et barn til at bede om en Coca-Cola, for det er jo usundt. Ja men tænk på, hvor meget der foregår, der er usundt, og som efter manges mening ikke lige er det, som vi ønsker at fremme.

Vi håber i hvert fald, at vi kan få et flertal for TV 2 og få brudt monopolet og så finde ud af nogle fornuftige regler omkring reklamefinansiering.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er nogle fantastiske undvigemanøvrer, fru Inger Stilling Pedersen foretager, når vi taler om reklamer og børn. Fordi andre TV-udsendelser også har en vis indflydelse på børn, tit god, nogle gange dårlig, så er der jo ikke grund til at gøre indflydelsen stærkere ved hjælp af reklamer.

Fru Inger Stilling Pedersen henviser bl.a. til det brev, kulturudvalget har fået fra Danmarks Lærerhøjskole, underskrevet Birgitte Tuftte, og siger, at det siger jo selvfølgelig, at reklamer har en eller anden indflydelse. Men man må jo så lave nogle regler om reklamer for børn.

Og så vil jeg da godt spørge, om fru Inger Stilling Pedersen også har læst det sidste, som står i det brev, nemlig:

»Det er således min opfattelse, at selv om der formelt opstilles regler vedrørende TV-reklamer og børn, er der stor sandsynlighed for, at det reelt vil være vanskeligt at fastholde sådanne regler.«

Kunne fru Inger Stilling Pedersen ikke forklare mig, hvordan man skal skelne mellem reklamer for børn og reklamer for voksne. Hvad er det for nogle regler, fru Inger Stilling Pedersen forestiller sig at lave, som ikke alene bliver formelle, men også reelle?

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg synes, det er fantastisk flotte bemærkninger af fru Inger Stilling Pedersen og i det hele taget de udtalelser, der er kommet hen ad vejen fra kristeligt folkeparti. Det blev sagt under førstebehandlingen, og nu har vi altså også belæg for det. Det er jo ikke nogle tilfældige mennesker, der siger de her ting om, at jo yngre børn er, desto mere tror de på TV-budskabet, og TV-reklame er en væsentlig faktor i opdragelsen af børnene til forbrugere. Det er amerikanske forskere, som virkelig har haft det her inde på livet.

Det kan ikke nytte, at man bare henviser til, hvad der kommer af udenlandsk reklame. Det er jo sådan, at børnene ikke påvirkes på samme måde af en reklame i et udenlandsk TV-program, som de gør, når der i en dansk TV-reklame bliver sagt: når du kommer hen i supermarkedet, så skal du tage en pakke af det havregrynsprodukt, og hvis mor går forbi, så træk hende i kjolen, så hun går tilbage til stedet. Jeg mener, det virker noget mere på børnene, end at en eller anden tilfældig tysk reklamestemme siger et eller andet om et tysk produkt, så sådan kan kristeligt folkeparti ikke bare afvise det her.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

[Inger Stilling Pedersen]

Jeg synes i hvert fald, at disse to sidste indlæg tydeligt har vist, at det er påstande, man kommer med. Man siger, at vedkommende person mener og udtaler; ja men det har man jo lov til, ligesom andre har lov til at have nogle andre synspunkter omkring de ting. Men det er bare, som om en stor del herinde lukker øjnene for, at vi daglig omgives af reklamer på alle mulige måder.

Derfor sagde jeg også under førstebehandlingen – og jeg har set, at andre har støttet det bagefter i andre sammenhænge – at det er væsentligt, at man i hjem og skole lærer børnene noget om reklamer, og hvad reklame er. Vi kommer aldrig uden om dem, og jeg tror, at man om nogle få år vil undres over den debat, vi har.

Jeg mener, at det reklamenævn, der skal stå for det, må man lægge pres på og sige, at vi vil have nogle etiske regler omkring reklamer. Om de bliver overholdt eller ej, ja, det kan jo være påstand mod påstand. Hvor mange regler kan vi, som vi har vedtaget herinde, garantere 100 pct.s overholdelse af? Og alligevel vedtager vi mange love.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg synes, det ville klæde fru Inger Stilling Pedersen at vende tilbage til den holdning, der lå i det første indlæg. Da sagde fru Inger Stilling Pedersen, at der alligevel er så meget, der er så skidt i fjernsynet i dag, også i forhold til børnene, så vi kan lige så godt tage noget mere. Det mener jeg er en klar holdning, man kan tage stilling til.

Det er den samme, der præger kristeligt folkeparti inden for det socialpolitiske område. Der siger man også: forholdene er på mange områder dårlige for mange grupper i befolkningen, så derfor kan vi lige så godt forringe dem lidt mere. Og det er en holdning, som er til at forstå, og den kan man så tage stilling til.

Nu underholder fru Inger Stilling Pedersen os med, at det er hykleri, når vi andre påpeger, at der er et problem, og fru Inger Stilling Pedersen siger: måske er der slet ikke noget problem, det kan være, det bare er noget, folk siger. Og oven i det skal vi så have nogle regler for at lægge pres på et eller andet reklamenævn, fordi der sikkert er et pro-

blem alligevel. Det er jo totalt uigennemskueligt.

Altså, enten er der et problem, og så lader vi tingene køre, fordi verden i forvejen er så skidt – og det mener jeg er en holdning – eller også må fru Inger Stilling Pedersen forklare os helt nede på jorden og konkret, hvilken betydning den megen snak om børnene har, når vi diskuterer reklamefinansiering.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Jeg tror i virkeligheden, at når vi diskuterer det her med kristeligt folkeparti, så er det mere hykleriet, der bringer os frem. Gang på gang hører vi i udtalelser fra kristeligt folkeparti, at man ønsker at føre en åh så aktiv, progressiv børnepolitik og familiepolitik, man vil beskytte børnene, man vil beskytte forældrene osv., og så oplever vi, hver gang det kommer til stykket, at man bare hopper på denne vogn.

Det er jo ikke tilfældigt, hvad vi står og siger her. Det er jo ikke noget, vi kan diskutere om vi vil tro på eller ej. Alt det, der er blevet sagt her, hviler på undersøgelser. Det er gennemgået gang på gang, og vi får nøjagtig de samme resultater af undersøgelserne hver gang: reklamer påvirker børn mere end nogen andre, og jo yngre børnene er, jo mere bliver de påvirket.

Det, jeg bare vil bede om, er, at de radikale og kristeligt folkeparti tilsammen i hvert fald sørger for, at reklamerne bliver holdt så langt væk fra børnetiden som muligt. Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i, hvordan man vil tilrettelægge reklamerne; jeg beder bare om – lad mig sige: på børnenes vegne – at man flytter det væk fra børnetiden.

Næste gang kristeligt folkeparti kommer med noget om børnepolitik, skal jeg stå heroppe lige med det samme og læse op af disse undersøgelser, og skulle jeg ikke være her, så skal min ånd nok svæve her.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det er ganske kort, for vi kan diskutere det til evig tid, det er påstand mod påstand. Men det er i hvert fald sikkert, at når vi laver en lov, så kan vi prøve at lave nogle regler. Vi laver også nogle reklameregler, og så

[Inger Stilling Pedersen]

må man gå ud fra, at loven bliver overholdt, det må vi henstille til de mennesker, der skal arbejde med den. Og bliver den ikke overholdt, så må vi gribe ind og se, hvad vi kan få gjort ved det.

Jeg synes bare, det er, som om man tror, at hvis nu man kunne lave det uden en lille smule reklamer, så kan man vaske sine hænder, mens man ser resten, og så kan man bruge en masse påstande, som mange er gode til, men behold påstandene!

(Kort bemærkning).

Flemming Jensen (KF):

Jeg må indrømme, at jeg nød at høre hr. Jimmy Stahr harcelere over skiftende standpunkter.

Jeg vil godt lige sige nogle enkelte ord om børn og reklamer. Jeg kunne godt lide at vide, om udenlandske børn egentlig er så forskellige fra danske. Jeg har her i min hånd et hæfte, som fortæller noget om, hvor mange kanaler man har i de europæiske lande, og hvor mange af disse kanaler der er reklamefinansieret. Jeg skal ikke nævne det hele her, blot sige, at i gennemsnit er der i Europa tre kanaler i hvert land, hvoraf de to er reklamefinansieret. Jeg tror ikke, jeg har ikke indtryk af det i hvert fald, at det er gået så voldsomt ud over de børn, som har mulighed for at se sådan noget.

Jeg kan nævne, at hvis vi ikke snart kommer i gang, så bliver vi sammen med Albanien det eneste land, der ikke bruger denne finansieringsmetode.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg forstod, at fru Inger Stilling Pedersen skulle noget andet, men så kan jeg jo gentage det, når vi når til et møde i kulturudvalget.

Det, der er problemet, er, at der ville være en politisk meget rimelig og politisk meget fremkommelig vej for kristeligt folkeparti, nemlig at sige: vi vil godt have lavet nogle regler om reklamer også i forhold til børn, og dem vil vi godt have lavet, før vi stemmer. Se, det er dér, det har noget betydning, når man lige pludselig siger: det kan være, at vi stemmer anderledes.

I de regler kunne man passende tage udgangspunkt i den henvendelse, vi har bedt

om, fra Birgitte Tufte, hvori hun foreslår fire ting: der må ikke være reklamer rettet mod børn, reklamer skal væk fra børneprogrammerne, programflade og TV-reklamer må ikke blandes – det er noget af det, vi allerede har – TV-personale må ikke indgå som personer, der reklamerer for varer, og reklamer med børns medvirken må ikke produceres.

Vi kunne jo simpelt kan bede kristeligt folkeparti . . . nej, jeg kan selv gøre det bagefter. Vi kunne så bede fru Inger Stilling Pedersen give os klar besked: hvis disse fire elementer ikke kommer til at indgå i de regler, vil kristeligt folkeparti alligevel stemme for? Hvis kristeligt folkeparti vil det, så er det bare 37. gang, vi har hørt en sang om de stakkels små børn, som vi også skulle høre, inden vi fik karensdagen og ødelæggelsen på kontanthjælpsområdet, og hvad ved jeg, og så gik man alligevel rask væk i gang.

Det er nogle regler, der kan laves nu. Der er ikke én eneste fornuftig grund til at vente med at lave de regler til efter afstemningen. Der er kun den ene grund, at kristeligt folkeparti måske alligevel ikke får det og allerede godt ved, at de ikke får det sådan, som de påstår de gerne vil have det.

Ingerlise Koefoed (SF):

Hr. Flemming Jensen henviste til alt det udenlandske fjernsyn, man har, hvor der er reklameudsendelser, og spurgte, om det havde betydet noget for børn, eller om man vidste noget om, hvad det betød for børns opfattelse af ting.

Jeg kan henvise til et foredrag, jeg hørte for nylig på en konference om børn og video, hvor redaktøren af »Familiespejlet« i Danmarks Radio fortalte, at han under et besøg i USA, hvor han skulle snakke med mange børn, havde bedt dem alle sammen om som indledning at synge en sang, de syntes godt om. De sang så godt som alle sammen sange, der hørte til i reklameprogrammer i TV. Det var den sangskat, de nu havde.

Nu siger jeg ikke, at det er godt eller dårligt, at de kunne synge de sange, men jeg siger, det er synd, eller at det er et bevis på, at reklamen og reklamens indsmigrende toner og billeder har stor indflydelse på børns bevidsthed.

Dohrmann (FP):

Under førstebehandlingen af det foreliggende forslag gennemgik jeg meget nøje, hvilke uheldige ting fremskridtspartiet mener lovforslaget indeholder. Til ære for venstres ordfører, hr. Helge Sander, der åbenbart ikke aner ret meget om, hvad liberalisme er også på dette område, skal jeg kort fremdrage nogle af de ting, jeg sagde ved denne lejlighed.

Jeg nævnte for det første, at efter fremskridtspartiets mening er det helt forkert, at man nu igen vil pålægge folk at betale højere licens.

Jeg sagde for det andet, at det var helt forkert, at staten gav en garanti. Det er selvfølgelig skatteyderne, der hæfter i det tilfælde, således at uanset hvor stort underskuddet bliver, er det skatteyderne, der kommer til at betale. Det burde også en repræsentant for venstre kunne forstå. Var det for øvrigt ikke i dag, jeg læste i en avis, at der var en venstremand, der gjorde sig til talsmand for skattelættelse? Det her er lige præcis det modsatte.

Jeg sagde for det tredje, at statens gæld vil blive større, fordi pengene til investeringsudgifterne skal ministeren for offentlige arbejder sørge for bliver lånt et eller andet sted.

For det fjerde nævnte jeg den politiske indflydelse på programmerne. Hvis vi ser bort fra alt det med penge, er det efter min mening et af de største kritikpunkter ved selve forslaget, at man forsøger at få smuglet et politisk styret TV 2 igennem. Det er det værste af det hele. Vel er der behov for et alternativ til Danmarks Radio – det skal fremskridtspartiet være de sidste til at bestride, det er der i allerhøjeste grad behov for – men at vi skal oprette et politisk styret apparat, som der her er tale om, er simpelt hen ikke den nuværende regering værdigt.

Som det femte kritikpunkt nævnte jeg, at i og med at man vedtog det foreliggende lovforslag, ødelagde man muligheden for Kanal 2 og for andre foretagender, der eventuelt påtænker at oprette noget tilsvarende. Det afskærer man dem fra ved, at man ikke giver de alternative kanaler økonomiske muligheder for at forestå driften.

Det er hovedbegrundelserne for, at fremskridtspartiet ved tredjebehandlingen på fredag vil stemme imod det foreliggende forslag.

Vi har, som det har været nævnt heroppefra, stillet et enkelt ændringsforslag. Det kan forekomme beskedent, at fremskridtspartiet kun har stillet ét ændringsforslag. Jeg skal allerede nu tilkendegive – det fremgår også af betænkningen – at hvis regeringspartierne og det radikale venstre stemmer dette ændringsforslag igennem, så vil fremskridtspartiet på fredag stemme for lovforslaget.

De, der har haft mulighed for at læse betænkningen, vil kunne se, at fremskridtspartiets ændringsforslag indeholder nogle ting, som bl.a. vil betyde, at forslaget om oprettelse af en TV 2-fond udgår, statsgarantien udgår, det statslige aktieselskab udgår. Desuden udgår begrænsningerne i de indgreb, man har foretaget vedrørende reklamerne, og naturligvis også bemyndigelserne til kulturministeren vedrørende reklamerne.

Hvis folketinget, når vi nu stemmer her om et øjeblik, vedtager dette ændringsforslag, så behøver man overhovedet ikke mere at slæbe folk ned fra Færøerne eller forhandle med løsgængere eller gøre, hvad man vil; så har man sit flertal hjemme. Jeg tror ikke engang, hr. Helge Sander eller andre ordførere for regeringspartierne vil påstå, at lovforslaget bliver dårligere af den grund. Tværtimod får vi et frit, et uafhængigt TV 2.

Jeg kunne godt finde yderligere ting frem, vi også gerne vil have ændret, men det er nu engang sådan, at skal man forsøge at skabe et flertal, må man bide nogle ting i sig. Kan vi få et 100 pct. reklamefinansieret TV 2, og kan vi få de bemyndigelsesmuligheder, jeg her har nævnt, er der ingen problemer mere, så er flertallet hjemme.

Derfor er der kun en eneste ting at gøre, og det er at trykke på den rigtige knap, når fremskridtspartiets ændringsforslag, nr. 15, kommer til afstemning – så er flertallet hjemme, også på fredag.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Selv om tingene bliver sagt flere gange, bliver de ikke mere rigtige, og selv om de bliver skrevet i en betænkning, bliver de heller ikke mere rigtige. Jeg skal spare hr. Dohrmann for at gennemgå det endnu en gang, ligesom jeg gjorde det ved indledningen til debatten. Det kan hr. Dohrmann læse, når

[Helge Sander]

det kommer i Folketingstidende om et par dage.

Fremskridtspartiets fem punkter forsøgte jeg i mit første indlæg at tilbagevise punkt for punkt, nogle af dem fordi de er forkerte, andre fordi der er skønmæssige fejltagelser, atter andre fordi de ikke har hold i virkeligheden.

Jeg vil pille et enkelt punkt ud, som jeg vil bede hr. Dohrmann om at belyse, for jeg synes, det er gennemsyret af, at der ikke er læst særlig grundigt på lektien. Det tillader jeg mig at sige, da hr. Dohrmann kom med kraftige hentydninger til mig. Jeg vil bede hr. Dohrmann om at forklare pkt. 3: hvordan bliver gælden til udlandet større? Hav lige in mente, hvordan det skal finansieres, og hvordan den økonomiske situation er i dag!

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Hvis hr. Helge Sander tager lovforslaget og læser første side, første spalte, § 1, nr. 3, vil han se:

»Generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet opretter efter forhandling med ministeren for kulturelle anliggender og den centrale bestyrelse ... og varetager stationernes drift. Ministeren for offentlige arbejder kan optage lån til finansiering af anlæg af disse stationer.«

Jeg tror, det er tilstrækkeligt.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg tror nok, der står »kan«.

Breckmann (Fær.):

De folk her i Danmark og på Færøerne, som påstår, at dansk TV ikke har betydning for Færøerne, har kun ret i snævraste lovtekniske forstand, idet dette forslag om en demokratisering af det danske fjernsynsmonopol ikke har direkte lovgyldighed for Færøerne.

Når dette er sagt, vil jeg gerne påpege, at 2/3 af indholdet i det færøske fjernsyn, der beklageligvis også er et monopol, kommer ufordøjet fra Danmarks Radio, TV-byen. En større mangfoldighed og bredde i udbuddet af dansk fjernsyn ville være direkte til fordel for valgmuligheden hos de personer, der be-

stemmer indholdet, samt hos den færøske offentlighed, der skal tolerere og under alle omstændigheder pengeafpresses for dette indhold.

Vedtagelsen af dette forslag om TV 2 skulle helst få den principielle betydning for Færøerne, at debatten om en tilsvarende demokratisering af færøsk fjernsyn bliver fremskyndet, og resultatet deraf bliver forhåbentlig, at færøske lokale foreninger, selskaber, værksteder og den skabende virkelyst får mulighed for at fremstille og sende TV-oplysning og -underholdning på lige fod med det offentlige selskab.

Med hensyn til reklamefinansiering er der ikke noget logisk grundlag for den mistænksomhed fra venstre side i salen – heller ikke i midten, for resten – at annoncer vil påvirke indholdet, når man betragter den blændende forskel, der er mellem det politisk styrede snæversyn i Danmarks Radio med dets katastrofale produktivitet med ca. 100 medarbejdere bag hver ugentlig sendetime, og den store spændvidde i meningsudfoldelserne i den reklamefinansierede dagspresse, Aktuelt inklusive.

Dagspressen indførte og har siden hen dyrket og styrket folkestyret i 140 år, hvori mod nyhedsmonopolet har forskanset sig bag et lovsikret privilegiesystem, der grænser til meningsstyranni i østeuropæisk målestok.

Bag disse privilegerede mure har Danmarks Radio og især fjernsynet været tumleplads for en skare ideologiske missionærer med journalistiske og tekniske faggrænser, der ligger langt bagud for den tekniske udvikling, som er ved at løbe dansk og nordisk folkeliv over ende med den flodbølge af udenlandsk information, der strømmer igennem de elektroniske kanaler.

Monopolet bør underlægges samme forbrugertugt, som holder dagspressens folk oppe på mærkerne under langt trangere økonomiske kår, i stedet for Danmarks Radios lovsikrede ret til at slæbe modvillige afladsbetalere for domstolene og i fængsel for ubetalt licens.

Det er på tide, at Danmarks Radio får til opgave at efterleve grundloven med dens sikring af ytringsfriheden hellere end at modarbejde den, f.eks. med den skammelige forvrængning af den sydafrikanske virkelighed, der bringer millioner af sorte indbyggere i

[Breckmann]

fare for at lide typisk afrikansk skæbne med nød, død og elendighed.

Fjernsyn i snævrere forstand kan begrænses til pernitengrynsk kævl om reklamer og regional indflydelse, men i bredeste forstand er der tale om nordisk folkeoplysning og en dyrkelse og styrkelse af demokratiet med alle de rige midler, som moderne teleteknik har at tilbyde i dag, og som slet ikke udnyttes.

Dette overordnede oplysningsspørgsmål har direkte betydning for Færøerne, som lige har været ramme om en stor nordisk kongres for Nordvision med deltagelse af hele det færøske TV-personale, og hvis formål er et fremtidigt samarbejde.

Jeg føler mig ikke nødsaget til her at bekende kulør i denne politiske thriller, hvor der nu kun mangler to udspil, nemlig hr. Maisteds og mit eget. Hr. Stinus har efter forlydende lagt kortene i dag, så der er kun to dark horses tilbage i dette løb.

Med hensyn til hr. Stinus' vaklen kan jeg kun bemærke det selvmodsigende i, at han som medlem af partiet de radikale, som ikke har nogen klar linje, men mere minder om et røgslør af individualistisk interesse og punktpolitisk forfængelighed, så skarpt og utvetydigt tvivler på denne politiske gravs rand.

Hr. Maisted kender jeg som en ræsonnabel politiker, hvis mørkelægning i det danske radio- og TV-monopol burde gøre ham til en ypperlig stridsmand for en sprængning af dette monopol i modsætning til den sørgelige forfatning, fremskridtspartiet befinder sig i. De vil ikke acceptere dette kompromis for et alternativt TV, der vil forhindre et kommende rødt kabinets stensikre forsøg på i fremtiden at stable f.eks. et LO-styret og allerhelst LO-finansieret TV på benene, måske – vi håber det ikke – ved hjælp af et kommende nordatlantisk socialdemokratisk mandat.

Det kommende TV-monopol vil ligesom Danmark blive politisk styret og derved et redskab for de venstreorienterede akademiske ideologer, der får lov til at cementere den forvrængning af det medieskabte verdensbillede, hvis analytiske dybde er omvendt proportional med dette mediums flimrende og farvestrålende slagkraft.

Folkeflokket er enig med mig i, at dette lovforslags skæbne rent lovteknisk bør afgøres af de danske medlemmer af folketinget, selv om dets betydning er meget stor også på Færøerne og for nordisk demokratisk oplys-

ning i det hele taget. Folkeflokket erkender dog det ideelle i, at man som frisindet er med til at sikre den størst mulige ytringsfrihed, hvor man har muligheden derfor.

Jeg vil råde alle sammen, især de herrer Stinus og Maisted, de radikale i øvrigt, til at støtte forslaget, idet jeg så længe som muligt vil og må afholde mig fra at dratte ned i den grav, hr. Bilgrav-Nielsen har gravet for sit eget parti.

Jeg sidder her i baghånd og holder kortene tæt ind til brystet i sidste akt af dette skæbnesvangre spil om demokrati og grundlovssikret ytringsfrihed. Men på lige fod med alle jer andre 178 her i salen har færøske medlemmer af rigsdagen siden 1849 haft samme ret til at handle efter deres overbevisning og samvittighed i alle sager. Sådan har det været, og sådan vil det være, også hvis en socialdemokrat afløser mig efter næste valg og udgør en kommende socialistisk regerings parlamentariske flertal.

Med hensyn til afstemningen fredag vil jeg bemærke, at mine hensyn først og fremmest gælder parti og vælgere på Færøerne, idet der her ikke er tale om regeringens liv, hvilket ellers ville forenkle problematikken meget. Genvvalg af os politikere er altid usikkert – de ti fugle på taget – hvorimod den vældige principielle betydning, jeg tillægger denne kasse politisk dynamit, der med dette forslag »lobbes« inden for TV-monopolets mure for at sprænge det i foreløbig desværre kun to dele, er en sikkerhed – den ene fugl i hånden, som jeg nødig lader flyve væk, når sandhedens time oprinder på fredag.

Til regeringen vil jeg indtrængende henstille, at I får jert hus bragt under fuld kontrol og den sidste stemme bragt på plads, så dette betydningsfulde forslag bliver bragt hjem. God arbejdslyst de kommende to dage, og måtte resultatet af jeres indsats blive en mere demokratisk formidling af TV-oplysningen her i Danmark og på Færøerne fremover i nøje overensstemmelse med grundloven, som stadig væk venter på at blive opfyldt!

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Ja, det var vel det, man kalder en flammande tale. Jeg ved ikke rigtig, hvilke ord jeg ellers skal tage i brug.

[Pia Kjærsgaard]

Der var mange rigtige ting i det, hr. Breckmann sagde, men der var sandelig også mange forkerte ting. De rigtige ting var nok det vedrørende det radikale venstre, og jeg må erindre hr. Breckmann om, at det ikke kun er hr. Stinus, det er faktisk 30 pct. – knap og nap en tredjedel – af den radikale folketingsgruppe, der ikke er overens med sit partis politiske forhandlinger i denne sag. Det bør folketinget og medierne huske på.

Noget af det, hr. Breckmann anførte, som var 100 pct. forkert, var, at ved et kommende folketingsvalg, hvor alle – åbenbart både de borgerlige aviser og hr. Breckmann – efterhånden regner med, at det bliver en S-SF-regering, vil det blive et helt anderledes opbygget TV 2 end det, vi bliver præsenteret for her. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Det, en S-SF-regering vil gøre, er at pille reklamerne ud af den model, der ligger her. Resten kan de udmærket godt bruge, det er faktisk efter et ganske godt socialdemokratisk-folkesocialistisk mønster. Det er simpelt hen en fejltagelse, at den slags ting kommer frem i pressen, og det er en fejltagelse, at hr. Breckmann siger det her.

Jeg vil godt skrue tiden lidt tilbage, til vedtagelsen af påskepakken. Jeg kunne fra min plads i folketingssalen se, hvordan hr. Breckmann krummede tæer ved at skulle stemme for påskepakken. Det var pinligt for hr. Breckmann, det var pinligt for os andre, og jeg havde lidt ondt af hr. Breckmann, fordi han i den grad blev, jeg havde nær sagt bondefanget af regeringspartierne, der åbenbart ikke havde orden i clearingaftalerne. Jeg synes, det var lidt synd for hr. Breckmann, at han blev nødt til at stemme for påskepakken.

Jeg vil bede hr. Breckmann om inden afstemningen på fredag at huske på, at han er valgt på Færøerne til at varetage færøske interesser. Der er ikke nogen, der betaler licens på Færøerne for et TV 2.

I øvrigt var meget af det, hr. Breckmann fremførte vedrørende den kommende TV 2-model, ganske forkert.

Jeg vil godt appellere til hr. Breckmanns troværdighed, hæderlighed, moral og anstændighed og bede ham lade være med at blande sig i denne TV 2-afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Vi er ved de korte bemærkninger, og den næste får hr. Tastesen.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Der kan nu engang ikke appelleres til hr. Breckmanns moral og anstændighed efter den tale, vi har hørt her. Det vil være fuldstændig håbløst.

Jeg vil gerne understrege, at ingen bestri-der hr. Breckmanns ret – i hvert fald ingen i socialdemokratiet, skal jeg måske sige – til at stemme, som han ønsker i denne sag som i andre sager. Danmark er en rigshed, og efter vor opfattelse kan de færøske og de grønlandske medlemmer selvfølgelig stemme om ethvert lovforslag og i givet fald også være udslagsgivende.

Det interessante, hr. kulturminister, i denne sag er, at de synspunkter, der er fremført her, som har med alt andet end frisind at gøre, i virkeligheden er sort intolerance af groveste art. Intet parti, næsten ikke engang fremskridtspartiet, har nogen sinde præsteret en tale med et så intolerant, så sort indhold som det, vi hørte her for et øjeblik siden. Derfor må jeg spørge kulturministeren: vil man, om det blev nødvendigt, virkelig bygge en lovvedtagelse på et grundlag, hvor denne sorte stemme er afgørende for, hvordan TV-lovgivningen bliver i fremtidens Danmark?

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

I modsætning til hr. Tastesen tror jeg, hr. Breckmann har en meget høj moral. Mange af de ting, hr. Breckmann sagde heroppefra, var yderst fornuftige og også sympatiske.

Jeg vil godt stille hr. Breckmann et spørgsmål. Det er da rigtigt, at Danmarks Radio og måske også radioen på Færøerne trænger til et alternativ. Nu går jeg ud fra, at hr. Breckmann har læst lovforslaget, og at han har lagt mærke til, hvor mange bemyndigelser der gives kulturministeren. Derfor vil jeg godt spørge hr. Breckmann, om ikke han kan forestille sig, hvordan det vil gå. Lad os nu sige, at der kommer et valg enten til efteråret eller i efteråret 1987, det er for så vidt lige meget, og så f.eks. hr. Tastesen bliver kulturminister eller fru Ritt Bjerregaard eller hr. Gert Petersen, det er for så vidt lige meget.

[Dohrmann]

Det synes jeg i allerhøjeste grad hr. Breckmann skulle overveje, inden han eventuelt – jeg siger udtrykkelig: eventuelt – sørger for, at dette lovforslag bliver vedtaget. Det er så afgørende med disse bemyndigelser, at hr. Breckmann ud fra sin liberalistiske opfattelse – det skal jeg naturligvis ikke blande mig i, for det er jo rigtigt, som hr. Tastesen sagde, at folketinget består af 179 ligeværdige medlemmer, som har lov til at stemme, som de finder rigtigt – egentlig af skræk for det røde flertal, som eventuelt kommer en dag, og som eventuelt kommer til at sidde på dette apparat, burde stemme imod lovforslaget. Det er i hvert fald helt forkert, også ud fra de ting, fru Pia Kjærsgaard lige har nævnt, hvis hr. Breckmann sikrer vedtagelsen af dette elendige forslag, vil jeg tillade mig at kalde det.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg har ingen appeller til hr. Breckmann. Jeg har heller ingen appeller til kulturministeren. Jeg vil i øvrigt foreslå, at de øvrige ordførere holder op med det.

Det er jo krystalklart, hvad det handler om: der er ikke et standpunkt så reaktionært, at kulturministeren ikke vil bruge det som grundlag for at få det her forslag igennem. Der findes ikke i det her land et parti eller et menneske, der kan indtage en så reaktionær holdning, at det kan få kulturministeren til at sige: det selskab vil jeg ikke være i.

Hr. Bilgrav-Nielsen er præcis lige så ligeglad. Og flertallet i det radikale venstres folketingsgruppe er præcis lige så ligeglade. De er fløjtende ligeglade med, hvor sort, hvor reaktionært, hvor forfærdeligt det er, for dette er for længst holdt op med at være en diskussion om kulturpolitik. Det er en diskussion om magtpolitik.

Nu har vi så fået en hr. Breckmann, der lancerer sig selv som væbneren i kampen for nordisk folkeoplysning om den sydafrikanke virkelighed – tak skal De have. Men det anfægter selvfølgelig ikke kulturministeren, og det anfægter heller ikke hr. Bilgrav-Nielsen, for han vil stemme på den rigtige måde, om det bliver nødvendigt. Når hr. Breckmann siger: jeg knuger mine kort tæt mod mit bryst, så er det fup og ballade og et forsøg på at gøre sig interessant, for hvis det

skulle vise sig, at hr. Maisted stik imod al forventning ikke støtter forslaget, så gør hr. Breckmann det. Det er så gennemskueligt.

Jeg mener ikke, der er nogen grund til, at vi bruger mere tid på det her. Kulturministeren er ligeglad; folk kan mene hvad som helst, bare de stemmer rigtigt. Hr. Breckmann skal nok stemme med, hvis hr. Maisted skulle svigte, og det gør han heller ikke, for i begge tilfælde er der tale om et par dybt reaktionære mandfolk, som meget gerne er med til at presse det her igennem, men selvfølgelig forsøger at gøre sig lidt interessante et par dage.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg skal ikke beskæftige mig med hr. Breckmanns moral; intet er mig så ligegyldigt. Jeg skal ikke beskæftige mig med, om det var et mandfolk, der talte heroppe fra talerstolen, men det mener hr. Breckmann nok selv at det var.

Men jeg vil godt spørge: kan jeg få en lille smule klarhed i den flom af såkaldt muntre uforkammetheder, som væltede ud heroppefra? Er det meningen, når det nu eller hvis det nu viser sig, at der altså ikke kan blive flertal for dette lovforslag, at hr. Breckmann så vil hylle sig ud af tågerne og stemme ja til forslaget? Var det det, hr. Breckmann stod heroppe og sagde, mens han kastede snavs på næsten alt, hvad han kunne, selv på sine egne socialdemokratiske landsmænd?

Moral, det må hr. Breckmann selv om, men et klart svar, det kunne vi måske få?

(Kort bemærkning).

Breckmann (Fær.):

Først af alt vil jeg gerne takke for de mange komplimenter, jeg har fået fra venstresiden.

Når man snakker om at være dybt reaktionær i denne sammenhæng, så må det vel være dybt reaktionært at hage sig fast i det forfærdelige monopol, der har været, og som I forsøger at bevare.

Når man husker tilbage på 1970'erne, så er der ét billede, der står meget klart i min erindring dengang langt borte fra, og det er hr. Anker Jørgensens gentagne forsøg på at nå til en løsning af opgaver på det smalleste

[Breckmann]

grundlag. Hvis der kommer et rødt flertal her i folketinget, så bliver det sikkert bedst at blive på Færøerne. Jeg tror ikke engang, at man kan føle sig sikker deroppe.

Hvad angår de færøske tåger, ja, så kan man måske også blive draget til ansvar for vores klima deroppe, men det bliver nu ret svært at svare på.

Men hvad angår det sidste, om tolerancen, vil jeg bare henvise til socialdemokratiets fratagelse af den ret, som ellers ydes ethvert medlem her i folketingssalen, nemlig retten til at blive clearet. Den ret har I frataget mig – så meget om jeres tolerance. Det er vel også en af grundene til, at man er nødt til at føle sig ret så godt tilpas, når man hver eneste gang bliver nødt til at stå op og blive talt, hvis det er nødvendigt, og hvis det kniber.

Det er jeg faktisk villig til, så længe jeg er valgt, også i denne sag.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg vil nu ikke følge hr. Tinnings anvisning på, at nu skal vi ikke tale mere om denne sag i dag, tværtimod agter jeg både at sige noget i relation til de indlæg, der har været her under andenbehandlingen, og også at komme med nogle mere generelle betragtninger om, hvad det egentlig er, vi har foreslået, og hvad det er, vi ønsker gennemført med det lovforslag, som er til drøftelse.

Jeg synes på mange måder, det er en interessant situation, fordi der er så meget, som der er bred enighed om af det, som foreligger. Så er der nogle ting, der er uenighed om; men nogle grundlæggende faktorer – det var jo også det, hr. Tastesen indledte med at sige, og som han begrundede særdeles vel mediepolitisk, nemlig at vi skal have et TV 2 – er der en meget stor enighed om.

Ja, det er vel endda sådan, at også hr. Dohrmann synes, at der er gode ting i forslaget, eftersom jeg forstod ham sådan, at det kun var reklamedelen, han ville have ændret på, resten kunne for så vidt godt stort set få lov til at stå. Så der er altså en ganske stor bredde bag ved ønsket om at få et TV 2 og også om begrundelsen for det.

Men jeg synes nok, at man i drøftelsen af detaljer og enkeltheder, som jeg da gerne skal komme tilbage til, overser nogle af de ting, som er grundlæggende for forslaget, og

som jo er det mediepolitiske gennembrud, som vi søger at få tilvejebragt på det tidspunkt, som vi står i, og som jeg tror er et væsentligt tidspunkt. Hvis ikke vi får taget os sammen til at få besluttet et TV 2 nu, så tror jeg, det efterhånden begynder at blive forholdsvis mindre interessant med et TV 2, hvis det skal opfylde de mediepolitiske krav, de mediepolitiske forventninger, vi har til dette TV 2.

Vi ønsker med et TV 2 – og det er altså også det, der tales med sympati om fra mange sider her i salen – et monopolbrud for det landsdækkende TV-system herhjemme. Vi ønsker ikke, at Danmarks Radio skal fortsætte med at være den eneste, der forsyner den danske befolkning med TV-programmer. Vi ønsker en konkurrence, og vi ønsker det også for Danmarks Radios skyld, og jeg ved, at mange i Danmarks Radio deler den opfattelse, at konkurrence vil være et incitament, som vil gøre, at det samlede TV-billede, helheden af TV-tilbuddet herhjemme til danske seere, vil blive bedre.

Det vil blive mere alsidigt, der vil blive flere valgmuligheder, alle disse ting, som vi stræber mod, og som vi nu har en chance for at få sat i gang både ved at få den alternative, konkurrerende kanal og ved, at denne kanal får en indflydelse på den eksisterende kanal, således at vi alt i alt får et bedre TV-system til at løse de opgaver, som et TV-system landsdækkende bør løse i et land af vor størrelse og vor placering og med vor kulturelle forpligtelse.

Vi får også med dette forslag en alternativ nyhedsformidling. Det er også en ting, som der må lægges vægt på sammenholdt med og i fortsættelse af det, jeg talte om, større valgmuligheder og en større alsidighed på et så væsentligt område som nyhedsformidlingen i samfundet via TV.

Vi får reklamefinansiering, ja vel, men vi får en reklamefinansiering, som er med til at skabe dette TV på en sådan måde, at dette TV ikke kommer til at belaste de offentlige kasser i fremtiden, fordi reklameudgifterne sammen med en beskednen licensforhøjelse vil være i stand til at finansiere – og det er jeg ikke i tvivl om at det vil trods de bemærkninger, der er faldet i modsat retning – dette TV, som bringer os dette mediepolitiske gennembrud.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Vi får et TV 2 på et tidspunkt, hvor vi kan være sikre på, at det får den form, som nu foreligger, og ikke bliver et statsfinansieret eller på anden måde offentligt finansieret og dermed også offentligt bundet TV-system. Det er derfor, jeg taler om, at det er et af de sidste udkald for at få et sådant TV.

Vi får et TV-system, som åbner for en aktivitet i mange kreative miljøer rundt omkring, også ude i landet, ikke bare i det københavnske område. Det kan man jo negativt se derved, at hvis vi ikke får dette TV 2-forslag gennemført nu, så har vi f.eks. ikke TV-Syd, som jo er et af de eksempler, vi har på, at et TV-system som det, vi forestiller os her, sætter kreative kræfter i gang rundt omkring i landet. Dette TV-Syd vil komme til at standse med udgangen af dette år, fordi forudsætningen for dets videreførelse er, at der er en TV 2-ramme, som det kan være inden for, og det samme vil være tilfældet andre steder i landet, hvor man ikke får de udfoldelsesmuligheder, som allerede nu er undervejs.

Man vil, hvis vi ikke får et landsdækkende TV 2 som alternativ eller som parallelkanal til Danmarks Radio, svigte befolkningen i tyndtbefolkede egne, som i lang tid ikke vil få andre tilbud end Danmarks Radios ene kanal, som de har i øjeblikket – en lang række ting, som er væsentlige, og som vi må tage fat på nu, mens den internationale medieudvikling raser med en uformindsket dynamik. Hvis vi ikke foretager os noget, bliver det derfor andre lande, som kommer til at bestemme farten hos os; det er nu tid til at tage den beslutning, som vi har lagt op til.

Derfor synes jeg også, vi skal se at komme ud af den passivitet, som ligger i en række af de indlæg, der har været – mangel på vilje, mangel på mod, mangel på lyst til at tage fat nu, hvor beslutningen kan træffes.

Jeg synes, der i debatten om TV 2 – og det har været tilfældet hele tiden, og det er blevet gentaget i dag – er en lang række myter, som får lov til at eksistere, på trods af at de ikke har hold i virkeligheden.

En af dem – og ved at komme med disse bemærkninger svarer jeg mange af ordførerne – er påstanden om, at vi jo kan se rundt omkring i verden, at reklamerne langsomt breder sig, at der sker en glidning, således at man ikke kan fastholde adskillelsen mellem reklamer og program. Og så henviser man

minsandten endnu en gang til Finland som et eksempel herpå.

Sandheden om Finland, som jo er blevet brugt den ene gang efter den anden til at vise, at en sådan glidning finder sted, er jo, at der i Finland intet er sket, som har betydet en glidning. Reklamerne i Finland er i dag inden for den politiske beslutning, som blev truffet, da finsk TV begyndte at sende reklamer, dvs. da finsk TV begyndte. Det er akkurat det samme system, man har. Det er de beslutninger, som dengang blev truffet, som regulerer reklamedelen i finsk TV, og det understreger det, som er det væsentlige, nemlig at det er de politiske beslutninger, der bestemmer, hvor reklamerne skal være, og ikke reklamerne eller de firmaer og de virksomheder, som står bag ved reklamerne.

Det, danske politikere siger, når de ikke tror på dette, det er, at de ikke mener, at de selv har den samme styrke, som andre politikere har haft til at fastholde reklamerne dér, hvor de har lagt dem.

Det tyske TV har haft reklamer i så lang tid, som der har været et tysk TV. De ligger præcis i omfang og mængde og placering, som de altid har ligget. Jeg tror ikke på den glidning.

Programpåvirkningen, som man taler om, den skulle man så finde i England, hvorfra Danmarks Radio jo også køber nogle af de bedste og mest seriøse TV-udsendelser, som er produceret i det fuldt reklamefinansierede ITV i England. En lang række eksempler kan trækkes frem på disse ting.

Når man drøfter disse ting, virker det næsten, som om det er en synd at have store seertal på en udsendelse. Ja men også Danmarks Radio og Sveriges Radio og Norges Radio har da udsendelser med store seertal, selv om de ikke har reklamer. Det er dog en almindelighed, at alle TV-stationer arbejder med både små og store seertal, smalle og brede programmer, og det er ganske uafhængigt af reklamerne. Vi skulle jo nødig heller komme i den situation, at det ligesom er en synd, at det er en fejl, at nogle programmer er populære og trækker mange seere, at nogle programmer vil folk gerne se.

Vi har hos dem, der opstiller tal, og dem, der laver undersøgelser på dette område, alt for mange jeronimusser i forskerklæder, som kan stille tal sammen, der viser, at dette eller hint er en risiko, som vi løber ind i.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Det gælder også med hensyn til drøftelserne af forholdet mellem børn og reklamer. Jeg skal ikke underkende det problem, for det er et problem, som findes overalt, hvor man har med reklamer at gøre, ikke bare i TV. Derfor ser man heller intet TV-system i den vesteuropæiske verden – og det er den, vi skal sammenligne os med – som ikke har særlige regler for reklamer, der retter sig mod børn, eller reklamer, hvor børn må bruges.

Jeg kunne godt have lyst til at gentage de bemærkninger, som tidligere er fremført af hr. Per Stig Møller og er gentaget i dag af hr. Flemming Jensen: ja men er det da sådan, at danske børn og ældre danskere, som man jo også frygter vil blive nogle vældige forbrugere af at se reklamer i TV, er ringere og har mindre modstandskraft end islændinge, end finner, end vesttyskere, end englændere, som har levet med disse ting igennem så mange år? Jeg husker da fra min egen tid – der blev nævnt et eksempel med havregryn – hvordan jeg tvang mine forældre til at købe en ganske bestemt slags havregryn, fordi der var nogle ganske bestemte billeder i, som jeg samlede på. Ja men det er jo et problem, som ikke bare er lænket til TV.

En af myterne omkring TV er, at dette medium er så specielt på så mange områder. Det er det på visse områder, men på mange områder har vi de samme problemer, de samme spørgsmål som på andre områder. Man løser ikke problemet børn og reklame ved kun at se på TV. Det er et langt mere vidtrækkende spørgsmål, som naturligvis må tages op, og som naturligvis også må være af interesse for dem, der skal lægge reglerne til rette for god reklameskik såvel i en kommende TV 2-kanal som på andre områder, hvor man reklamerer og har brug for en god skik.

Der er en anden myte, som hr. Tastesen først førte frem, og som andre har fulgt op med større eller mindre energi. Det er påstanden om politikerstyring i den TV-kanal, som nu skal oprettes. Ja men hvor er vi henne med disse ting? Der er jo ingen politikere, ingen ministre, som fungerer i et politisk tomrum. En politisk valgt minister er naturligvis afhængig af, at han kan få dækning for de valg, han foretager, de beslutninger, han træffer, og han må sikre sig denne dækning, hvis han vil fortsætte som minister, og det vil han jo i almindelighed gerne.

Andre lande – og England har været nævnt – har netop kunnet fungere med denne form for styring, og det, vi lægger frem her, er jo netop en radikalt anden form for styring af en TV-kanal end den, vi kender fra Danmarks Radio med det tunge, store radioråd og den tunge og uafklarede kompetencefordeling mellem de enkelte områder fra radioråd over direktion og længere ned i systemet.

Vi giver en frihed, som ikke hidtil er kendt på radio-TV-området, til en bestyrelse og en direktion, som får ansvaret for at drive kanalen og får som opgave at etablere en alternativ kanal, en konkurrerende kanal til det fjernsyn, vi har i forvejen, og vi ønsker ikke, at det skal udvikle sig til et nyt Danmarks Radio. Også her en myte om denne bemyndigelse, som vil gøre kulturministeren til en mand eller en kvinde med stor mulighed for at udøve sin egen magtbrynde eller sit eget magtbegær. Det svarer jo ikke til de vilkår, vi alle sammen kender i det politiske system, og til de bemyndigelser, der i øvrigt findes i en række love, hvor man har givet ministeren bemyndigelser.

Derfor kan jeg heller ikke acceptere de ændringsforslag, som er stillet af socialdemokratiet og SF om andre former for udvælgelse af bestyrelsen, for med disse forslag nærmer man sig mere og mere et system, som ligner det, vi kender i Danmarks Radio, og det er netop det, vi vil sætte en ordening, der er anderledes, op over for. Et programråd, som skal vælge bestyrelsen – ja men så er vi jo på vej væk fra det, som er kernen i det styringssystem, vi har fremlagt.

Jeg skal til hr. Tastesen også sige, at med hensyn til Danmarks Radio – overførsel af ressourcer, anvendelse af sendemaster – har vi jo fået en redegørelse fra justitsministeriet for de retlige forhold, og den er fremlagt i kulturudvalget, men den er også kendt gennem pressen.

Nu har jeg så i de ændringsforslag til lovforslaget, som jeg er kommet med, indsat en bemærkning om, at der naturligvis på dette område ikke skal ske noget uden forhandling med Danmarks Radio. Det har undret mig en lille smule, at det har været nødvendigt, for da vi drøftede tingene og formulerede lovforslaget, gik vi da ud fra som en selvfølge, at der måtte en forhandling til, når man gik i gang med at overveje at finde frem til,

[Ministeren for kulturelle anliggender]

hvilke ressourceoverførelser der skulle være tale om. Men skal det stå der, så må det da gerne det, for så kan der ikke være tvivl om, at hensigten er god nok set fra forslagsstillerens side.

Men det er da lige så klart, at som situationen er, vil en forhandling om Danmarks Radios ressourcer komme til at foregå mellem en kommende TV 2-bestyrelse og Danmarks Radios radiatoråd eller den bestyrelse, som vi forhåbentligt får lovgivet om senere. Kan det ikke falde på plads, kommer kulturministeren ind i billedet for at være med i beslutningen på dette område, som jo i sidste instans ender i finansudvalget, som man ikke kan komme uden om som den myndighed, der må tage stilling til de økonomiske transaktioner, der måtte være omkring de to kanaler.

Jeg skal også gøre et par bemærkninger om de forslag, som efter min mening ligger uden for det, der egentlig skal tages stilling til med dette lovforslag, nemlig det ændringsforslag, som vedrører lokal radiovirksomhed og derunder støtte til den. Det må jeg afvise at vi kommer ind på nu, også fordi jeg synes, at disse forslag ikke er særlig klart gennemtænkte og i hvert fald ikke holder stik med hensyn til de økonomiske konsekvenser. En af beregningsforudsætningerne er, at der skulle komme 100 lokalradioer. Vi har allerede ansøgninger om 270 sendetilladelser fra den første omgang, så tallene vil blive væsentlig større end dem, der er tale om her, og det vil jo i meget høj grad blive statsudgifter det hele. Selv om man forestiller sig – som det står i ændringsforslaget – at en tredjedel skal komme fra kommunerne og en tredjedel fra staten, vil reglerne om bloktilskud jo automatisk betyde, at kommunerne vil stille krav om en forøgelse af bloktilskuddene, når de pålægges en sådan ekstra udgift, således at de to tredjedele vil ende med at blive statsudgifter.

Men i det hele taget er princippet om en offentlig finansiering af lokalradioerne noget, som vi må afvise. Jeg kan ikke lade være med i denne forbindelse at gøre opmærksom på, at da forsøgsloven i sin tid blev vedtaget her i folketinget, stod der udtrykkeligt, at lokal radiovirksomhed måtte finansieres med lokale midler, og det mener jeg stadig må være en af forudsætningerne, når vi arbejder videre med disse ting.

Fru Pia Kjærsgaard sagde i en af de korte bemærkninger ligesom lidt utilfreds, at kun 75 pct. ville være dækket af TV i første fase, når et TV 2 sætter i gang. Det er faktisk meget. Det er den første teknologiske nydannelse, hvor man får en gennemtrængningshastighed, som man kalder det, som er så høj, at vi kan starte med 75 pct. Tager man telefonerne, tager man radioen, tager man det TV 1, vi kender, så gik der årtier, før man kunne dække 75 pct. Og i løbet af det næste år vil man kunne dække stort set de 100 pct., der er tale om.

Det er da rigtigt, at en række seere vil komme til at få antenneproblemer, det vil sige, at de skal investere i antenner. Men det kan de jo blive fritaget for, når de ikke ønsker det, for så kommer de ikke til at købe deres antenne. Det svarer i øvrigt til, at vi aldrig har ydet tilskud eller har interesseret os for, hvordan folk finansierer deres modtagestyr, når de køber deres TV-modtager eller opsætter deres antenne eller tilslutter sig et antenneanlæg eller de ønsker at kunne se yderligere kanaler. Det har jo også været tilfældet under lokalradioforsøgene, at folk har måttet sætte antenner op for at kunne modtage den lokalradio og navnlig det lokal-TV, der blev sendt. Der vil altid være antenneproblemer. Det er på modtagersiden, disse udgifter ligger, og det synes jeg nu er en udmærket tradition, man har, at her er det op til den enkelte at betale for de udgifter, der skal til.

Jeg er, som jeg nævnte før, temmelig sikker på, at de beregninger, vi har stillet op, vil holde, fordi jeg tror, den reklameindtægt, vi vil få, vil blive af et sådant omfang, at licensen kan holdes inden for de rammer, som forslaget angiver.

Med dette har jeg også svaret på en del af det, som fru Ingerlise Koefoed var inde på, nemlig med hensyn til styringen af disse ting.

Jeg skal dog nævne en ting, som fru Ingerlise Koefoed ikke var inde på her, men som står i betænkningen, hvor socialistisk folkeparti ønsker amtsrådene fjernet. Ja men der er ikke i lovforslaget nogen kompetence henlagt til amtsrådene. Og der er ikke noget ønske om, at de skal spille anden rolle, end at de skal være formidlere af de ønsker og af de interesser, der kommer udefra. Med hensyn til regionerne er det jo væsentligt, at der er en lokal opbakning, at der er et lokalt, et

[Ministeren for kulturelle anliggender]

regionalt initiativ, som skal formuleres igennem de repræsentantskaber, der er talt om.

Det synes jeg er væsentligt at understrege, fordi det har noget at gøre med antallet af regioner. Jeg tror ikke på, at vi med ét slag har 6-8 regioner. Vi har sagt 6-8 regioner for at have plads nok til dem, der måtte komme ud fra den organiske vækst, som vi må vente ude i landet, når regionsmulighederne kommer, og så skal der være plads til dem inden for rammen.

Der står ingen steder, at der skal etableres 6, 7 eller 8 regionale TV-stationer. Der står, at der skal etableres regioner, og jeg tror, vi kommer langsomt i gang med nogle, som vi kender, og derefter nogle, som vil komme til. Men jeg tror, at det vil gå så sagtelig, fordi det forudsætter en hel del i regionerne selv i retning af initiativ og engagement.

Flere af indlæggene drejede sig om de ændringsforslag, der er stillet i betænkningen vedrørende brugerindflydelse i forbindelse med antenneanlæg ved hybridnet. Jeg har nævnt, at jeg synes, det er ting, som hører andre steder hen, men jeg vil også sige, at jeg, som hr. Tinning rigtigt sagde, er af den opfattelse, at tiden endnu ikke er inde til at tage stilling til det, før vi har set, hvordan udviklingen på de forskellige områder bliver med hensyn til disse ting.

Men på ét område er der dog sket noget. I hybridnetsbekendtgørelsen fra november 1985 er der jo taget højde for, at de områder, som telefonselskaberne forsyner gennem deres egne antenneanlæg, skal forsynes efter aftale med abonnenterne, som tilslutter sig, og det vil altså sige, at dér er der taget hensyn til, at der i de anlæg, som ikke er privatejede, men ejes af telefonselskaberne, skal være en brugerindflydelse.

Jeg mener indtil videre, at foreningsretten gælder udmærket på dette område. Når folk frivilligt slutter sig sammen for at modtage TV, så må de ligesom i andre foreninger demokratisk stemme om tingene, og så må det være flertallet, der bestemmer. Men vi holder det under observation, som jeg har sagt det tidligere; det fremgår også af bemærkningerne til lovforslag nr. L 168, som jo vil være kendt her i tinget, at det er kulturministeriets opfattelse på dette område.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med at sige, som jeg begyndte, at det jo er væsentligt, at vi gør os klart, i hvor høj grad der i

virkeligheden er enighed om, at vi skal have et TV 2. Og nu er chancen der for at få et TV 2, som indfrier en lang række af de forventninger, man må stille til det.

Jeg tror, at det er helt væsentligt. Jeg tror endda, det er meget vigtigt, at vi nu får taget denne kulturpolitiske beslutning med dens fulde rækkevidde, og det kan vi gøre ved nu at vedtage dette lovforslag, som indeholder alle de momenter, jeg nu har prøvet på at lægge frem endnu en gang.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det er rigtigt, som kulturministeren sagde, at også fremskridtspartiet mener, at vi i allerhøjeste grad trænger til et TV 2, altså et alternativ. Men så nævnte ministeren, at grunden til, at fremskridtspartiet ikke kunne støtte det foreliggende lovforslag, var, at der ikke var 100 pct.s reklamefinansiering.

Det er rigtigt, at det er en del af grunden til det, men der er faktisk ét punkt, som vi anser for langt mere afskrækkende, og det er de mange, mange bemyndigelser, der ligger til den til enhver tid siddende kulturminister. Det er efter fremskridtspartiets mening uhyre farligt, at folketetinget giver en minister de store beføjelser, og det uanset om det er den nuværende minister eller det er en socialdemokratisk minister, eller hvad det er. Selv om de elektroniske medier, radio og fjernsyn, er kommet senere end aviserne, kan jeg ikke lade være med at spekulere over, hvor forskellen egentlig er, for ingen her i folketetinget kunne vel drømme om at foreslå, at en kulturminister f.eks. skulle udpege folk på Jyllands-Posten, B.T. eller Berlingske Tidende.

Jeg kan ikke se forskellen, og det er derfor, vi absolut kritiserer det punkt, at den til enhver tid siddende kulturminister igennem valget af de personer, der bliver udpeget, og de beføjelser og de bemyndigelser, der ligger, skal få den magt og den indflydelse, som vitterlig er tilfældet. Og det gælder sådan set, selv om vi synes, at licensforhøjelser og optagelse af nye lån o.lign. er skrækkelige ting, som vi for alt i verden skal undgå. Det andet med al magt til kulturministeren, det er endnu mere afskrækkende.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

[Pia Kjærsgaard]

Når jeg tager ordet igen, så er det naturligvis, som kulturministeren nok også ved, fordi jeg langt fra er tilfreds med det svar, som kulturministeren gav. Jeg fik at vide, at jeg havde sagt, at jeg var utilfreds med, at kun 75 pct. kunne se det kommende TV. Det sagde jeg ikke. Det, jeg er utilfreds med, det er, at alle, også de 25 pct., som ikke kan se det fra starten, skal betale til det. Der tager ministeren altså fejl, for jeg tror såmænd ikke, de 25 pct. ville have så meget imod, at de ikke kunne se det, hvis de ikke også var pålagt at skulle betale licens.

Så fik jeg heller ikke svar på det, jeg egentlig var oppe at spørge om. Det, jeg kan angribe, er, at man oven i licencen yderligere skal bekoste 1.000 kr. i etableringsomkostninger til antenner, hvis man ikke er tilknyttet et fællesantenneanlæg. Jeg må så konkludere, at det skal man åbenbart, for det var det, jeg fik ud af ministerens svar. Man vil ikke kompensere for, at der er nogle, som ikke ønsker at se TV, og de skal også betale de 1.000 kr. ekstra i licens. Altså skal man poste en hel masse penge ud, før man overhovedet kan se TV. Nu tror jeg ikke, at ministeren heroppefra kan svare på, hvor mange husstande det kommer til at dreje sig om. Jeg tror, det er ganske mange husstande – mange flere end de 25 pct., der ikke vil kunne se det fra starten – men det vil jeg stille et skriftligt spørgsmål til kulturministeren om, og jeg håber selvfølgelig meget at få svar inden fredag.

Tastesen (S):

Jeg har først en kort bemærkning til hr. Breckmann, der ikke mente, at vi var tilstrækkelig tolerante i socialdemokratiet, når det gjaldt clearingordninger. Forudsætningen for at lave clearing er, at man kan have nogen at klare med, nogen, som står for et modsat synspunkt, men da hr. Breckmann, som man ved, repræsenterer et parti, hvis erklærede mål med repræsentationen her i folketinget er at holde sig uden for de danske indenrigspolitiske spørgsmål, er det ikke den helt rigtige mand at klare med i denne forbindelse.

Dernæst har jeg en bemærkning fra første runde til hr. Bilgrav-Nielsen om entreprisemodellen. Der skal ingen tvivl være om, at socialdemokratiet står på entreprisemodellens grundlag. Det har vi klart givet udtryk

for gennem den tid, vi har været med i forhandlingsfasen med regeringen. Det var regeringen, der stod på koncessionsmodellen, men som skiftede mening og fremsatte forslag om, at det blev entreprisemodellen, som der også er blevet forhandlet om her.

Men det, som kan ængste os nu i slutfasen, er, om man er på vej væk fra entreprisemodellen, om man er i et grænseområde, hvor man er på vej over i koncessionsmodellen, for af svarene på nogle af de spørgsmål, vi har stillet, og under det samråd, vi havde med kulturministeren, blev det bekræftet, at man i den nye TV 2-redaktion kunne give f.eks. en hel aftenflade til et bestemt produktionsselskab igennem en hel sæson. Så er vi derovre, hvor selve entreprisideen bliver afsvækket, og det er det, der ængster os i denne forbindelse. Derfor betyder f.eks. valget af direktion og bestyrelse i allerhøjeste grad meget for, at man kan være sikker på, at der ikke sker en udskridning i forhold til selve entreprisens idé, at man aftaler, at en bestemt idé skal produceres, og at det kan programsættes rigelig lang tid i forvejen. Det er noget helt andet at give en hel aftenflade en bestemt aften om ugen til et bestemt produktionsselskab.

Når kulturministeren lover, at dette forslag ikke vil belaste de offentlige budgetter, er det en sandhed med modifikationer, for alle forskere på dette område, som forsker i priser på reklamespots o.lign., er kommet frem til, at det er uhyre optimistisk at tro, man kan sælge reklamespots til 60 kr. pr. 1.000 seere, som er det økonomiske grundlag for opbygningen af dette forslag; og på baggrund af de oplysninger, der foreligger, må man forvente, at der vil komme til at mangle et beløb på omkring 150 mill. kr. i, at finansieringen kan dække. Derfor bliver man nødt til at supplere med den statsgaranti, som også er en del af aftalen, og som er det radikale venstres forlangende i denne forbindelse. Ja men hvad så, når kontrakten skal fornys? Hvem skal så give sig, det radikale venstre eller regeringen? Hvis der mangler penge, må der enten komme offentlige midler ind i det på anden måde end fra reklamepengene, eller også er det radikale venstre ude på den glidbane, som vi frygter at det radikale venstre er godt på vej ud på i øjeblikket.

Det programudvalg og den bestyrelse, som TV 2 skal have, og som også Danmarks Ra-

[Tastesen]

dios struktur skal ændres til fremover, betyder, at man kommer væk fra det tunge radio-råd. Kulturministeren forklarede, at valgmetoden havde noget med det at gøre. Nej, valgmetoden med det brede programråd, som vælger de fem bestyrelsesmedlemmer i stedet for kulturministeren, giver vel bare en større garanti for, at de fem mennesker – kulturministeren skal jo efter vort forslag selv udpege formand og næstformand – som derudover skal udpeges, udvælges på baggrund af mange menneskers vurdering i et forum på en ca. 30 personer. Det mener vi er mere folkeligt, mere rimeligt og mere demokratisk.

Hr. Dohrmann sagde, at reklame ikke er det vigtigste, men at den politiske bemyndigelse til kulturministeren er det vigtigste. Ja men så må jeg vel kunne gå ud fra, at fremskridtspartiet stemmer for det ændringsforslag, som sikrer, at det ikke bliver kulturministeren alene, der kommer til at afgøre denne sag, som lovforslaget giver udtryk for, men at det bliver det bredere forum. Det må vel blive resultatet af de overvejelser.

I socialdemokratiet mangler vi hverken mod eller vilje i denne sag. Den holdning, som den socialdemokratiske gruppe har udvist hele vejen igennem, er udtryk for mod og vilje til at gå ind for det, vi kulturpolitisk mener er rigtigt for at løse en så stor opgave.

Ingerlise Koefoed (SF):

Efter nu i to år at have kæmpet for sine synspunkter på, hvordan et eventuelt TV 2 skulle være, må vi nok desværre konstatere, at vi altså ikke bliver enige her i folketings salen om det, men at vi med hr. Breckmanns hjælp ender med at få et TV 2, som jeg ærlig talt synes at selv de ivrigste reklametilhængere må synes er et meget dårligt TV 2.

Ministeren sagde, at der jo var enighed om, at vi skulle have et TV 2. Ja, det har der været, men der er da ikke nogen, der har sagt, at man kan blive enig om enhver form for TV 2, og jeg er da lige ved at mene, at vi med det, vi får her, var bedre hjulpet, hvis Danmarks Radio fik mulighed for at udvide sit TV, eventuelt med et program 2, i stedet for det, som vi nu ender med at få.

Kulturministeren talte om jeronimusser i denne sag, men jeg synes nu nok, det er lidt tvivlsomt, hvis man udnævner folk, som er af

en anden mening om ting, og som måske har en anden filosofi, en anden holdning i det hele taget, til jeronimusser. Det er sådan noget, man kan smide i hovedet på hinanden, men det har jo ikke anden reel betydning, end at det kommer til at stå som et lidt tomt skældsord.

Kulturministeren talte også meget om myter. Jeg vil gerne spørge, om det f.eks. er en myte, at erhvervslivet selvfølgelig vil være interesseret i mange seere i det TV, som erhvervslivet skal reklamere i, at et TV, som skal have mange seere, også må lægge hovedvægten på meget populære programmer, og at det, man har været mest interesseret i i denne regering og under denne kulturminister, også har været at få et sted, hvor erhvervslivet havde nogle flere udfoldelsesmuligheder, at dette altså er erhvervspolitik mere, end det er kulturpolitik.

Jeg vil også spørge, om det er en myte, at børn, især små børn, har sværere ved at skelne mellem fantasi og virkelighed end voksne, om det er en myte, at billeder gør et stort indtryk på mennesker, og at billeder trænger langt mere ind i bevidstheden end de fleste ord, at billeder også trænger meget langt ind i bevidstheden på små børn, og at billeder med spændende reklametilbud kan være med til at give børnene en opfattelse af en livsstil, en holdning til, hvordan ting skal være, for at man kan blive lykkelig, som måske kan blive skæbnesvanger for den måde, de kommer til at opfatte deres egen og deres omgivers tilværelse på.

Vi hørte jo nu for første gang klart udtalt, at kulturministeren ikke var interesseret i offentlig finansiering af lokalradio og lokal-TV. Ja men hvorfor skal vi så vente? Hvorfor kunne vi ikke træffe afgørelsen om lokalradio og lokal-TV allerede nu? Vi ved, at der var lidt offentlige penge i forsøget, da det startede, både statspenge og kommunale penge, men at de penge alt for hurtigt slap op, og at man så måtte give sig til at arbejde med finansiering via bingo, banko, og hvad det alt sammen hedder, bruge en masse tid på det og have en stor usikkerhed. Nu strammer man tilmed bingoreglerne.

Er det meningen, at lokal-TV og lokalradio meget hurtigt skal gå ned, når man overhovedet ikke vil høre tale om at hjælpe dette folkelige kulturpolitiske tiltag med nogle penge fra staten og kommunerne? Vi går ger-

[Ingerlise Koefoed]

ne ind i forhandlinger om andre finansieringsformer end det, vi foreslår her som ændring i dag, men vi mener faktisk, det bliver vigtigt med en eller anden form for offentlig støtte til lokalradio og lokal-TV, hvis det i længden skal have mulighed for at overleve og blomstre.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal kun ganske kort til fru Pia Kjærsgaard sige, at vi jo aldrig har interesseret os for, om folk købte det ene eller det andet modtageudstyr for at skaffe sig adgang til det ene eller andet medium, og det er den problematik, som består med hensyn til antennerne.

Det er også rigtigt, at der bliver 25 pct. tilbage i første omgang, men det varer jo ikke ret længe, for målsætningen er jo – og planlægningen går meget hurtigere, end man ellers har kendt det – at skabe landsdækning med denne kanal, så problemet er efter min mening af begrænset rækkevidde, men vi skal da gerne besvare de spørgsmål, der måtte komme om det.

Til hr. Tastesen kun en enkelt bemærkning, som jeg tror er væsentlig i forbindelse med vurderingen af det økonomiske grundlag. Jeg tror ikke på de beregninger, som viser denne store manko i reklamebudgetterne. Jeg tror på, at man ud fra forretningsmæssige vurderinger af det marked, som der er tale om – og det er jo det, det drejer sig om, når vi vurderer reklameindtægtsmulighederne – må konstatere, at de beregninger, vi har arbejdet med, er realistiske i forhold til det marked, man skal arbejde med at sælge reklamer på.

Det fører mig over til noget, som jeg også synes det er væsentligt at understrege i forbindelse med det, fru Ingerlise Koefoed sagde. Ja, det er faktisk en myte, at erhvervslivet altid vil være interesseret i mange seere, for også på reklameområdet er der forskel på, om man er villig til at betale for at møde et mindre publikum fremfor et større publikum. Det kommer an på, hvad man reklamerer for. Der tegner sig et meget differentieret og meget kompliceret billede, når man ser på, hvordan reklamebudgetter anvendes, og hvordan de sættes ind i forhold til de medi-

er, der bruges. Så det er ikke så enkelt, som man ofte lidt mytisk synes.

Jeg ved da godt, at man kan drøfte, hvordan børns forhold til fantasi og virkelighed er. Min pointe, som jeg var inde på, og som jeg gerne vil gentage, er, at jeg tror, man tillægger radio og TV – specielt TV – alt for specielle egenskaber i den forbindelse. Spørgsmålet om påvirkning af børns fantasi er et problem, som altid har eksisteret, og som eksisterer med hvilke som helst medier man har. Fru Ingerlise Koefoed har jo som jeg selv en fortid i biblioteksvæsenet, og vi ved også, hvad bøger – både tegnede og skrevne bøger – kan betyde og betød tidligere på dette område, det talte ord med for den sags skyld. Derfor kalder jeg det en myte, når man tillægger TV disse helt specielle egenskaber, som vi her taler om, og ser bort fra, at det findes mere generelt.

Jeg tror, det er væsentligt, at vi får truffet den beslutning om et TV 2, simpelt hen fordi der er så megen dynamik i medieudviklingen, at vi må have det sat i gang nu, fordi det ellers udvikler sig til noget, som vi vil fortryde om meget kort tid. Vi må give startskuddet nu, således at vi får udnyttet den dynamik, der er i mediebilledet, og som vi nu foreslår at man udnytter konstruktivt med det, som er lagt frem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 64 stemte for, 73 imod.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 64 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 1 til titlen betragtedes som
bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag 4
forkastedes, idet 64 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 6
forkastedes, idet 64 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 7

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 og 9
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10
forkastedes, idet 20 stemte for, 118 imod.

Ændringsforslag nr. 11
forkastedes, idet 64 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 12
forkastedes, idet 24 stemte for, 114 imod.

Ændringsforslag nr. 13 og 14
forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15
forkastedes, idet 5 stemte for, 131 imod.

Ændringsforslag nr. 16
forkastedes, idet 63 stemte for, 73 imod; 1
stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 5 og 17-21
forkastedes uden afstemning.

§ 1, med den foretagne ændring,
vedtoges uden afstemning.

§ 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 22 om, at § 2 udgår,
var dermed forkastet.

Ændringsforslag nr. 23
forkastedes, idet 63 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 24
vedtoges med 112 stemmer mod 1; 14 stemte
hverken for eller imod.

§ 3, således ændret,
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget går herefter til fornyet be-
handling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 267:

*Forslag til lov om forlængelse af forsøg med
lokal fjernsynsvirksomhed.*

(Fremsat 14/5 86. Første behandling 20/5
86. Betænkning 23/5 86).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet
om dets overgang til tredje behandling sattes
til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behand-
ling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til
tredje behandling uden fornyet udvalgsbe-
handling. Hvis ingen gør indsigelse med det-
te forslag, betragter jeg det som vedtaget.
(Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 199:

*Forslag til lov om ændring af lov om real-
kreditinstitutter og lov om indeksregulerede
realkreditlån. (Ændrede belåningsregler for
kollektive energiforsyningsanlæg).*

(Fremsat 12/3 86. Første behandling 19/3
86. Betænkning 23/5 86).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betæn-
ningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet
ændringsforslag.